

Lord

genaamd
De groote

Lister

Raffles
Onbekende.

No. 563

De Krijgsschat van den Roghi.

15 Cent

CIGARETTES EGYPTIENNES
DUBEC
J.V.K.

19 Sorte Fabrique de DUBEC SCHWARZ
29 DUBEC ROUGE ULTRA
39 DUBEC AROMATISE
49 DUBEC

J. VAN KERCKHOE, AMSTERDAM
Médaille d'Or 1889, Argent 1895, Diplôme d'honneur
à l'Exposition de 1897, 1898, 1899, 1900, 1903, 1904, 1905, 1906, 1907, 1908, 1909, 1910, 1911, 1912, 1913, 1914, 1915, 1916, 1917, 1918, 1919, 1920, 1921, 1922, 1923, 1924, 1925, 1926, 1927, 1928, 1929, 1930, 1931, 1932, 1933, 1934, 1935, 1936, 1937, 1938, 1939, 1940, 1941, 1942, 1943, 1944, 1945, 1946, 1947, 1948, 1949, 1950, 1951, 1952, 1953, 1954, 1955, 1956, 1957, 1958, 1959, 1960, 1961, 1962, 1963, 1964, 1965, 1966, 1967, 1968, 1969, 1970, 1971, 1972, 1973, 1974, 1975, 1976, 1977, 1978, 1979, 1980, 1981, 1982, 1983, 1984, 1985, 1986, 1987, 1988, 1989, 1990, 1991, 1992, 1993, 1994, 1995, 1996, 1997, 1998, 1999, 2000, 2001, 2002, 2003, 2004, 2005, 2006, 2007, 2008, 2009, 2010, 2011, 2012, 2013, 2014, 2015, 2016, 2017, 2018, 2019, 2020, 2021, 2022, 2023, 2024, 2025, 2026, 2027, 2028, 2029, 2030, 2031, 2032, 2033, 2034, 2035, 2036, 2037, 2038, 2039, 2040, 2041, 2042, 2043, 2044, 2045, 2046, 2047, 2048, 2049, 2050, 2051, 2052, 2053, 2054, 2055, 2056, 2057, 2058, 2059, 2060, 2061, 2062, 2063, 2064, 2065, 2066, 2067, 2068, 2069, 2070, 2071, 2072, 2073, 2074, 2075, 2076, 2077, 2078, 2079, 2080, 2081, 2082, 2083, 2084, 2085, 2086, 2087, 2088, 2089, 2090, 2091, 2092, 2093, 2094, 2095, 2096, 2097, 2098, 2099, 2100

NIEUWE SERIE.

DE KRIJGSSCHAT VAN DEN ROGHI.

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

Wanneer U ons 20 of meer omslagen van onze vier uitgaven toezendt, dus onverschillig of ze van Nick Carter, Buffalo Bill, Raffles of Wie is de Misdadiger? zijn, zenden wij een of meer keurige doosjes Dubec

CIGARETTEN.

EERSTE HOOFDSTUK.

Een tocht naar het
onbekende Kabylenland
van het Rifgebied.

BEWAAR UW OMSLAGEN!

De in te zenden omslagen mogen niet lager loopen dan

Nick Carter	No. 303
Buffalo Bill	" 203
Raffles	" 233
Wie is de Misdadiger	" 1

Men zende ze als drukwerk, met juiste vermelding van des afzenders naam en adres op den kruisband.

Een Spaansche zee! Een Spaansche hemel!
Dat wil zeggen.

Het deinende zeewater met zijn korten golfslag is blauw als alleen het water van de Middellandsche Zee blauw kan zijn, spiegel als het is van het blauwe koepeldak des hemels, waaraan geen wolkje is te bekennen, terwijl de gouden zon hare koesterende stralen neerzendt.

Dat is de Spaansche Zee en de Spaansche hemel, overvloeiend van licht en koesterende warmte in een jaargetijde, dat voor meer noordelijke aardbewoners slechts gure windvlagen en kletterende hagelbuien brengt.

Maar zoo gezegend als dit land is wat betreft natuur en klimaat, zoo ongelukkig is het in zijn bezit en zijn politiek.

Het Spaansche volk, fier en ridderlijk van aard, is reeds sedert eeuwen een speelbal van avonturiers, wiens voorvaderen in een gedenegeneerd vorstengeslacht moeten worden gezocht.

Slechts aan enkelen is het bekend hoe sommige der Spaansche vorsten die noodlottige zielsziekte hadden, die l'Amour de la mort heet en die het best is te vertalen met Hartstocht van den dood.

Sommige psychiaten hebben zich de moeite
Raffles 563.

gegeven deze ziekte te onderzoeken en te ontleden en zijn daardoor tot de conclusie gekomen, dat zij, de deze ziekte hebben, slechts bezielde worden door de gedachte aan den dood. Bij alles wat in hun leven geschiedt, maken zij vergelijkingen met het uur, waarop zij zullen sterven, gestorven zijn en grafwaarts worden gedragen. Zien zij een optocht, zij denken aan hun begrafenis, zien zij een gelukkig huiselijk tafereel, zij denken aan hun doodsbed, zien zij hun bed, zij denken aan hun lijk-kist.

Naar mate de zieke ouder wordt neemt de ziekte in kracht toe en leidt er vaak toe, dat de patient zich een doodkist laat maken, waarin hij des nachts, in plaats van in een ledikant slaapt, terwijl hij ook dikwijls de plek heeft aangewezen, waar hij wilde begraven worden en de grafsteen bestelde, die er op moest worden gelegd.

Het is zelfs voorgekomen, dat door de geestelijkheid het bevel werd ontvangen een plechtige lijkdienst te celebreeen, waarbij dan de beweende overledene in levende lijve zelf bij tegenwoordig was en zwelgde in het genot van zijn verdriet.

Dat dit alles geen fantasie is, ontsproten aan het vruchtbaar brein van een of anderen

schrijver, maar bittere werkelijkheid, bewijst het Escuriaal, dat eigenlijk niets anders is dan een reusachtig grafmonument, gebouwd om het graf heen van een der Spaansche vorsten, die dagelijks in de sombere gangen van het sombere gebouw verwijlde, om het inschrift te lezen en te herlezen, dat hij zelf op zijn grafsteen had laten beitelen.

Geruimen tijd is deze ziekte erfelijk geweest in het Spaansche koningsgeslacht en eerst de laatste generaties zijn er geheel van bevrijd.

Maar thans wordt het Spaansche volk op andere wijze bezocht. Het is niet meer een geestelijke afwijking van zijn vorst, die het te lijden heeft, maar de afschuwelijkste kanker, die in het leven van een volk zich kan invreten, namelijk de corruptie, die het te verduren heeft.

Vele slachtoffers zijn gemaakt en Christoffel Columbus kunnen wij als een der eerste slachtoffers van deze misdadige neiging beschouwen. Hij toch, dien de wereld grooten dank verschuldigd was, daar hij een nieuwe aan de oude wereld toevoegde, ontving bij zijn terugkeer, die een zegetocht had moeten worden, niets dan smaad en hoon, terwijl hij eenmaal zelfs geruimen tijd in boeien geklonken in den kerker heeft gezocht en als een onbekende verlaten door iedereen is gestorven.

Hij was de eenige niet, die door de corruptie heeft geleden en er ten slotte zijn leven voor heeft moeten laten.

Hij was alleen de eerste en honderden, neen duizenden zijn hem gevolgd. Honderden en duizenden van de edelste zonen van het heerlijke Spanje met zijn trotsche bergen, zijn uitgestrekte hoogvlakten, zijn lieflijke vruchtbare dalen, hebben bloed en leven moeten offeren om het bezit te verzekeren van het uitgebreide koloniale bezit, dat het land niettemin langzaam maar zeker zag afbrokkelen en in handen overgaan van meer fortuinlijke landen, die niet, zooals Spanje een leger van corrupte ambtenaren heeft, die het land langzaam maar zeker het levensbloed aftappen, totdat het wankelt en machteloos ter neder ligt.

Hoe vaak heeft de patient al niet aldus op sterven gelegen? Ontelbare keeren. Maar telkens heeft de onuitbluschbare energie, de heftige wil, de heerlijke levensmoed van het edele Spaansche volk den stervenden geest weer nieuw leven ingeblazen, zoodat de patient weer kon opstaan en herstellen, totdat een nieuwe aanval hem heftiger dan ooit ter neder wierp.

Ontelbare malen is de zieke aangevreten door het kankergezwell der politieke corruptie, neergevallen en weer opgestaan en nog heden ten dage beleven wij de ontzettende tragedie, dat het Spaansche bloed bij stroo-

men vloeit in het laatste koloniale bezit, dat het land in Noord Afrika heeft, in Marokko.

Dáár is het dat de schande van het land ligt, waar het steeds gelegen heeft, vanaf het oogeblik, waarop de Spanjaard de Moren uit zijn land en over de Straat van Gibraltar dreef en waar het liggen zal, tot eens en dan voor goed, de poorten van Melilla achter hem gesloten zullen worden.

En waar ligt de oorzaak van deze corruptie?

Niemand die het weet. Even ontelbaar als de corrupten zijn de eerlijke, bekwame mannen, die op een zeker oogenblik in arren moede naar de wapens grepen, de corrupte regering wegjoegen en zelf de teugels van het bewind in handen namen, om . . . een weinig tijd later te ervaren, dat zelfs de krachtigste, meest vaste hand niet in staat was paal en perk te stellen aan de woekerziekte, die de edelste deelen van Spanje bedreigt. Waar is de oorzaak? Waar is het begin? Waar is het einde?

Er is geen antwoord op die drie vragen. Alles knoeit en alles zwijgt. Wie kan beschuldigen? Niemand. Om de eenvoudige reden, dat hij niet beschuldigen kan, zonder zich zelf te beschuldigen.

Leveranciers aan het leger knoeien naar hartelust. Welke ambtenaar durft met de bewijzen daarvan voor den dag te komen? Geen enkele. Zij kunnen het niet, want ook zij knoeien, vaak niet uit zich zelf, maar op bevel. Maar hun positie en hun leven hangt daarvan af. Leveranciers, ambtenaren, officieren, generaals, ja ministers, zij zijn allen schuldig, soms zonder het te weten, als uiterst klein onderdeel in een machtig en groot raderwerk.

Maar dit alles is niet te zien aan de blauwe zee en de lachende hemel en de stralende zon. Het is ook niet te zien aan het schitterend witte vaartuig, dat daar zoo kalm en bedaard en toch zoo trotsch en reusachtig snel de golven klieft.

Het is een witte stip op het blauw-groene water, dat tegen de scherpe boeg te pletter slaat en in duizend druppels uiteenvliegt, tot het als kleine vlokjes schuim door den frischen zeewind over het donkere geboende dek wordt gedreven.

Dan stuit het tegen het staande houtwerk van de commandobrug, om daar als grauwe stippen op te drogen en te vervliegen.

De commandobrug schijnt de burcht waartegen alle geweld van wind en zee afstuit evenals de zeeman, die fier en kalm op de brug staat, met het gebronsde gelaat in den wind en er als het ware één onafscheidelijk gedeelte van uitmaakt.

Heerlijk staat hij daar als een toonbeeld van vastberaden kracht en moed.

Gekleed in het fraaie kleed der zeevaarders, bestaande uit blauwe jekker met koperen

knoopen, witte pantalon en zwarte pet met glanzende lederen klep.

Als een reus troont hij boven op de brug en met vaste hand bestuurt hij het ranke witte motorjacht, dat, zijn naam getrouw, als een Zeemeeuw de wateren klieft en voortsnel in zuidelijke richting ter hoogte van de haven van Alicante.

Recht op het doel af. Naar de lokkende kusten van Noord Afrika. Naar het kankergezwel van Spanje.

Het is reeds middag, als het tot dusverre verlaten dek wordt verlevendigd door de verschijning van twee figuren, die uit lager gelegen regionen opduiken en thans op dek gaan wandelen.

Het zijn twee mannen in de kracht van hun leven en evenals de stuurman, als zeelieden gekleed.

Het motorjacht snelt in onstuimige vaart verder, een breede streep schuim in het woelige kielwater achterlatend.

De twee mannen beenen op het gladgeboende dek heen en weer. Eindelijk houden zij halt, blijven staan voor de commandobrug, kijken op en spreken den stuurman, die met onafgewend oog naar den gezichtseinder staart, aan:

„Hoeveel James?“ zegt de langste en oudste der twee.

„Bijna veertig knoopen, mylord,“ zegt de stuurman, na een blik op den snelheidsmeter te hebben geworpen. „Om precies te zijn, we loopen zeven en dertig en een halve mijl per uur.“

„Knap gangetje, James!“

„Asjeblijft mylord, daar neem ik abonnement op.“

De heeren gaan weer verder tot aan de voorplecht, waar beiden hun verrekijker uitschuiwen en vooruit turen.

„Nog geen land in zicht, Charly,“ zei wederom de langste der twee tot zijn metgezel.

„Nee, ik zie ook niets Edward,“ luidde het antwoord. „Waar wil je landen?“

„Wel ik denk Melilla, Charly,“ luidde het antwoord. „Ik was eerst van plan op de reede van Oran te blijven liggen, maar dat is eigenlijk niet practisch, want Melilla heeft een uitstekende haven, die we binnen kunnen loopen tot een der steigers, zoodat we kunnen landen zonder onze voeten met één druppel te bespatten.“

„Wat ben je eigenlijk van plan?“ luidt de vraag van den jongste der twee.

„Ik heb vreeselijk veel zin in een tochtje door het Rifgebied,“ antwoordt de ander met een schuin oogje naar zijn metgezel.

Zeer waarschijnlijk verwachtte hij een tegenwerping, want toen de ander uitriep:

„Maar Edward, dat kun je niet meenen. Een tocht door het Rifgebied zou met het oog op den tegenwoordigen opstand der Kabylen

gelijk staan aan zelfmoord en in ieder geval, al zouden wij ook slagen er heelhuids af te komen, zou het ons een menigte avonturen op den hals halen, die ons zeker ons leven lang zullen heugen.“

Toen hernam de ander doodkalm:

„Juist Charly, dat denk ik ook, maar dat is juist, waar ik naar verlang, want ik vind dat mijn vacantie nu lang genoeg heeft geduurd en dat we weer eens aan het werk moeten gaan.“

De tweede kleinere antwoordde hierop niet, haalde zijn schouders op en trok een mistroostig gezicht.

Het was een der gewone twistgesprekken tusschen meester en dienaar of liever tusschen twee vrienden, van wie de een niemand anders is dan Lord Edward Lister, die onder den naam John Raffles allerlei daden bedreef, die men in de gewone omgangstaal misdaden zou noemen, ofschoon zij er eigenlijk uitsluitend op waren gericht, om rechtvaardigheid te plegen jegens hen, die door allerlei omstandigheden door zaken of door hun medemenschen zijn verongelikt. De ander, de kleinere, is zijn secretaris Charles Brand, die in den loop der jaren zijn trouwe vriend en onafscheidelijke metgezel op al zijn avontuurlijke tochten is geworden.

De man aan het stuur is James Henderson, een reus van een vent met een hart van goud en spieren als kabeltouwen, die, wanneer zijn meester thuis is, diens automobielen verzorgt en bestuurt en nu als stuurman groote diensten aan het tweetal, dat zich op een vacantie-reisje in de wateren van de Middellandsche Zee bevindt, bewijst.

„Ja, ja,“ ging Raffles voort, alsof het een uitgemaakte zaak gold, „wij zullen eens een kijkje gaan nemen in het Alpenland van Noord-Marokko alsof wij verslaggevers van de *Times* waren en de eersten zijn, die daar binnendringen, waar ons nog niemand is voor geweest.“

„Het is eigenlijk een zaak van eer voor Europa, dat wij hier nu eindelijk eens vasten voet krijgen!“

„Ik heb mij voorgenomen, deze leemte in de aardrijkskundige kennis in de onmiddellijke nabijheid van Europa zoo spoedig mogelijk aan te vullen!“

„Mijn vroegere ervaringen in aanmerking genomen, denk ik wel, dat mij dit zal gelukken.“

Brand trok een scheef gezicht en krabde zich bedenkelijk op het hoofd.

„Als je me dat van te voren gezegd had, Edward,“ zei hij, „zou ik liever niet met je meegegaan zijn en daarom verzoek ik je vriendelijk eerst even naar Gibraltar koers te zetten en me daar aan land te zetten.“

Maar Lord Lister schudde glimlachend het hoofd.

„Not at all! Dat sta ik niet toe!“ zei hij

kalm. „Wij gaan kalmpjes naar Melilla, dat ik daar juist in den kijker zie met zijn wallen en vestingwerken. Terwijl wij echter dit tochtje van meerdere dagen maken door het Rifgebied, moet Henderson met de „Zeemeeuw” langs de Marokkaansche kust kruisen.

„Ik neem een niet al te groote Amerikaansche vlag mee en voorzie mij van een kleinen voorraad vuurpijlen.”

„Wat wil je daarmee doen?” vroeg Brand, terwijl hij zijn vriend met een open mond aankeek.

Deze schoot in een lach en zei:

„Ja Charly, dat is het geheim van den smid. Maar alle gekheid op een stokje, ik vermoed, dat die dingen me nog belangrijke diensten zullen bewijzen. Ik ben van plan me uit te geven voor Amerikaansch onderdaan en die kleine vlag zal me bij die bewering moeten helpen en wat die vuurpijlen betreft, als ik de „Zeemeeuw” in de nabijheid zie of weet, en als wij ons dichtbij de kust bevinden en in gevaar verkeerden, kan ik daarmee een noodsignaal geven. Ik heb al met Henderson afgesproken, dat hij op een vuurpijl-signaal mij dadelijk zal te hulp snellen. Als ik op zijn sterke knuisten kan rekenen voel ik mij absoluut veilig, temeer daar ik hem heb bevolen eenige extra-krachten te engageeren, die met hem mee zullen gaan, opdat wij niet tegenover een overmacht zullen moeten bukken.”

Brand had dit alles zwijgend aangehoord, maar zei niet veel.

Na een poosje trok hij de schouders op en zei:

„'t Klinkt allemaal allemachtig mooi, maar ik heb er niet veel feducie in.”

„Dat zal nog wel meevallen,” meende Raffles, nam zijn kijker weer op en zette zijn waarnemingen voort.

Men was na een paar uur de haven van Melilla genaderd en de „Zeemeeuw” bleef op eenigen afstand van de andere schepen aan het eind der kade liggen.

Lord Lister, die de Amerikaansche vlag zowel op het jacht als op de sloep voerde, werd door den Spaanschen havenmeester bij de trap zeer vriendelijk ontvangen en ging met hem een klein havengebouw binnen, waar hij zijn papieren toonde.

Raffles had zich, zooals bleek, vooraf goed georiënteerd. Hij was van de noodige papieren voorzien en terwijl hij daarover de noodige toelichtingen verschaftte, informeerde hij zoo langs zijn neus weg naar verschillende dingen, die hij weten wilde. Hij deed dit echter zóó handig en weinig opvallend, dat het was alsof hij alles reeds wist en de havenmeester slechts sommige dingen had te bevestigen.

Terwijl hij zoo op beminnelijke wijze aan het redeneeren was, informeerde hij, of en waar hij den gouverneur-generaal Marina zijn opwachting zou kunnen maken, daar hij dezen

wilde verzoeken een expeditie te mogen maken in het Rifgebied, voor wetenschappelijke doeleinden en als verslaggever van Amerikaansche en Engelsche nieuwsbladen.

De havenkapitein keek den vermeenden Amerikaan, bij het hooren van een dergelijke vermetelheid en waaghalzerij met open mond aan.

„Caramba, señores,” zei hij ten slotte, „ik hoop niet, dat gij met mij schertst! Die plannen moet gij echter beslist opgeven, want de generaal zal er in geen geval toe willen meehelpen, dat gij uw verderf tegemoet gaat!”

Brand, die dat hoorde, keek zijn vriend met een triomfantelijken blik aan, als of hij zeggen wilde: Ziedaar, iemand die het geheel met mij eens is, wees toch niet zoo dwaas om dat onzinnige plan door te zetten.

Maar Lord Lister deed alsof hij dien blik niet zag en wachtte met een glimlach op de lippen tot de ander had uitgesproken.

„Mijn beste kapitein,” antwoordde hij toen in uitstekend Spaansch, „zoo erg zal het wel niet zijn. De hoofdzaak is echter op het oogenblik, om generaal Marina te spreken. Ik ben er zeker van, dat hij ons het best zal raden en helpen!”

De havenkapitein schudde het hoofd en gaf hem ten slotte een jongen mee, die hem het paleis van den gouverneur moest wijzen.

Hun weg voerde door een aantal nauwe straatjes, waarvan de huizen aan den eenen kant fel door de zon beschenen, met hunne wit gepleisterde muren schitterden, totdat de oogen er pijn van deden, terwijl de andere zijde in de schaduw was gehuld en een krachtig contrast er mee vormde.

Trouwens de geheele stad was een oord van contrasten. Op een afstand leek de stad met hare vele witte huizen waartegen balconen waren aangebouwd, die als vogelkooitjes in de lucht schenen te zweven, fraai, maar dichterbij viel er een ongekende morsigheid te constateeren, die vooral op de van nature zoo zindelijke Engelschen een ongunstigen indruk maakte.

Hier en daar stond een beter gebouwd huis tusschen de andere in. Daar heerschte met wat grooter welvaart, ook grooter zindelijkheid.

Een blik door de donkere poort onthulde dan vaak een of ander aardig tooneeltje: een paar mannen in witte burnous, die als een paar filosofen zwijgend en roerloos in de verblindende stralen van de gouden Afrikaansche zon zaten te filosofeeren of keken naar een paar kinderen, die naakt, zooals ze geschapen waren, in de stovende ruimte speelden of ravotten.

In een lange, kronkelende, nauwe straat zagen zij zelfs iets zeer intiems, iets dat op Brand vooral grooten indruk maakte, daar plots, bij een blik door een donkere poort, een binnenplein zichtbaar werd, geheel van mar-

mer met Moorsch snijwerk versierd en een klaterende fontein in het midden, terwijl aan den rand van het bassin twee meisjes stonden, slechts gehuld in het kleed harer onschuld en met een zilveren ketting, die van hare polsen afhing aan elkaar verbonden.

Brand wilde even blijven staan, om het tooneeltje nog wat langer te genieten, maar Raffles trok hem glimlachend verder, omdat hij wel wist, dat zij daar niet lang ongehinderd zouden kunnen staan en dat zij spoedig zouden worden aangesproken door een heer in witte burnous met een donkeren ringbaard om het tonige gelaat, die hen allerlei aanbiedingen zou doen, waaruit op te maken viel, dat Melilla niet direct een kuische stad is te noemen.

Weldra stonden zij voor het huis waar zij wezen moesten. Het was een groot, wit gepleisterd gebouw, dat toegang verleende door een groote poort, welke direct naar een binnenhof voerde.

Volgens Zuidelijk gebruik vormde dit binnenplein, dat geheel en al door het gouvernementsgebouw werd ingesloten, met zijn klaterende fontein en breede zuilengalerijen een verrukkelijk en schaduwrijk plekje.

Daar er geen enkele bediende aanwezig scheen, was Lord Lister reeds van plan op een der lage steenen banken, welke rondom de fontein stonden, plaats te nemen en een sigaret op te steken, toen zijn aandacht werd getrokken door een woordenwisseling, die zeer duidelijk te volgen was en uit een kamer scheen te komen in een verdieping boven de zuilengalerij.

Daar er Engelsch werd gesproken en de eene stem van een vrouw scheen te zijn, was ook Brand onmiddellijk geïnteresseerd en de beide vrienden spitsten de ooren. En toen zij boven alles uit een brutale, brommende mannenstem vernamen, wisselden zij beiden een blik van verstandhouding.

Brand dacht niet meer aan het gevaar, dat zij mogelijk tegemoet gingen, maar trilde evenals Raffles, van verlangen om daar meer van te weten te komen.

Raffles keek met scherpen blik in het rond, daarop gaf hij Brand een wenk en sloop onhoorbaar — wat bij het geklater der fontein gemakkelijk was — de steenen trap op, die naar de galerij der eerste verdieping voerde.

Reeds had hij aan de rechterzijde het geopende venster ontdekt, waardoor het opgewonden gesprek nu duidelijk te verstaan was, terwijl de deur ernaast gesloten was.

Voor die deur bleef Lord Lister staan en luisterde om zich ervan te overtuigen, of hij beneden goed had gehoord, dat zich een landsman of landsvrouw van hem in gevaar bevond en, naar het hem was voorgekomen, werd bedreigd.

Brand, die den toestand ook had begrepen, en zijn vriend gevolgd was, bukte zich en kroop op handen en voeten onder het venster door, om binnen niet gezien te kunnen worden.

Daarop vatte hij post aan de andere zijde van het open venster op eenigen afstand om eveneens, voor zoover het hem mogelijk was, zijn weetgierigheid te bevredigen en zijn meester en vriend zoo noodig te kunnen helpen.

Weet U, dat de etiketten der DUBEC verpakking recht geven op Kunstkleurenfoto's van Filmsterren in fraaie lijst?
Vraagt Uw winkeller of den fabrikant de voorwaarden.

TWEEDE HOOFDSTUK.

Een geboelde knaap en een woord met generaal Marina.

Met de uiterste voorzichtigheid was het Lord Lister gelukt, een blik in de kamer te slaan.

Met den rug naar het venster zat een in een witte uniform gekleede man met een witte militairen kepi op het donkere haar.

Ook op de schouders droeg hij onderscheidingsteekenen van zijn rang.

Zoo dikwijls hij het hoofd draaide, zag men zijn donkeren puntbaard.

Zou het gouverneur Marina in eigen persoon zijn? . . . .

Tot Raffles' groote verbazing was het echter niet een vrouw, zooals hij had verondersteld, maar een ongeveer veertienjarige knaap, die geboeid voor den Spanjaard stond.

Op een stoelleuning aan den linkerkant rustte de arm en de olijfkleurige hand van een soldaat of bediende, die als bewaker op eeni-

gen afstand scheen te staan, zoodat hij verder niet zichtbaar was.

Lord Lister en Brand spitsten de ooren.

De geboeide knaap begon weer te spreken en bezwoer met hartroerende woorden zijn onschuld.

Maar de officier scheen het niet te bevallen, dat de knaap voortdurend in het Engelsch sprak, althans hij snauwde hem eenige woorden toe in het Spaansch, te kennen gevend, dat hij het gesprek in het Spaansch moest voortzetten, iets waaraan de knaap onmiddellijk gewillig voldeed.

Doch ook nu nog was het niet naar den zin van den Spanjaard, die den woordenstroom van den knaap onderbrak door te zeggen, dat deze alleen op de hem gestelde vragen had te antwoorden.

„Je heet Jack Lupton, niet waar?“ luidde de eerste vraag, waarop de knaap bevestigend antwoordde.

„Geef mij inlichtingen betreffende het verblijf van je ouders! Waar zijn zij geboren?“

„Zij zijn beiden dood!“ antwoordde de knaap met door tranen verstikte stem.

„Waar is de kas der spoorwegmaatschappij?“

„Dat weet ik niet, mijnheer de gouverneur! Hoogstwaarschijnlijk is zij bij den overval der Rifkabylen op het kantoor, waar mijn ouders werden vermoord, gestolen!“

„Waren de concessies en overdrachten reeds door den Roghi ondertekend? Heb je de papieren?“

„Ik heb niets, mijnheer de generaal. Ik was op het oogenblik van den overval niet in het huis, dat mijn vader zich bij Nador bouwde. Alleen daardoor ben ik gered! Ik geloof niet, dat het geld vereffend is en dat de verdragen zijn ondertekend!“

„Een millioen naar den duivel — por Dios!“ mompelde generaal Marina op tafel slaande. „Ik geloof niets van die heele geschiedenis! Jongen, spreek de waarheid! Hoe heb jij je leven kunnen redden bij het algemeene bloedbad, dat door die vervloekte Rifioten is aangericht? Dat komt mij zeer onwaarschijnlijk voor!“

„Ik was niet thuis, zooals ik reeds zei, mijnheer de generaal. Ik had kennis gemaakt met den Marabout Bu Ismaël, die zulke prachtige Arabische geschiedenissen kan vertellen en dichtbij Nador woont in zijn kleine kubbah.“

„Toen het lawaai van het gevecht en van het geweervuur zoo opeens weerklonk, beval hij mij te blijven en mij te verbergen.“

„Daarop snelde hij uit de kubbah.“

„Maar ook ik werd door ongerustheid naar buiten gedreven en mijn blik viel op een grooten brand in het bouwstation, waar vroeger het huisje van mijn vader en het kantoorgebouw hadden gestaan.“

„Een verwijderd vreugdegeschreeuw, vermengd met gewerschoten, vervulde de lucht.“

„Vol ontzetting week ik terug in den uitersten schuilhoek van de kubbah.“

„Daar kwam de dappere Bu Ismaël, zoo snel hij gaan kon, terug.“

„Weg — weg!“ — riep hij op gejaagden toon. „Je bent je leven niet zeker! Je bent hier niet veilig! Maar ik zal je redden. Men heeft je ouders en de ingenieurs doodgeschoten! De spoorwegarbeiders, welke inboorlingen zijn, zijn weggejaagd, de Europeesche zijn omgebracht.“

„Het werk van den duivel in ons land is vernield! Onze broeders hebben daar gelijk in, maar jij bent een kind! Jij hebt den ouden Marabout vriendelijk behandeld en bent niet hoogmoedig, zooals andere Europeanen.“

„Kom, ik zal je redden, er is geen oogenblik te verliezen!“

„Ik stond versteend van ontzetting, ik kon het niet gelooven, niet begripen. Mijn ouders gedood, al de arbeid, waarmede zij reeds zoo lang bezig waren, verwoest en vernield. Het was te ontzettend, om waar te zijn. Hij wierp echter een witten mantel om mij heen, wond mij een tulband om het hoofd en wreef mijn gelaat en handen in met een zalf om ze bruin te maken.“

„Daarop nam hij mij bij de hand.“

„Nee, nee,“ riep ik. „Laat mij, Bu Ismaël!“

„Stil, stil, mijn jongen!“ waarschuwde de oude Marabout mij op angstigen toon, mij zijn beenige hand op den mond leggend. „Kijk eens naar buiten en vertel mij wat je ziet!“

„En plotseling vernam ik paardengetrappel.“

„Bu Hamara, de Roghi zelf!“ fluisterde de Marabout, verschrikt achteruit deinsend.

„Nu keek ik onwillekeurig aandachtiger naar buiten en uitte bijna een gil van schrik.“

„Achter den Roghi reden ruiters met lansen en een van hen droeg op de spits van zijn langen speer een hoofd.“

„Ik snikte en kermde van smart, want, senior, ik zag het hoofd van mijn vader op de lans van den middelsten ruiter.“

„En ook zij, mijn goede, lieve moeder —!“

De knaap bedwong met moeite zijn opwellende tranen en ging toen voort:

„De Marabout verliet mij een oogenblik, daarop keerde hij terug, greep mij bij den arm en verliet snel met mij door een verborgen achterdeur de kubbah. Wij bestegen de door hem gezadelde paarden en snelden heen.“

„Hem alleen heb ik mijn redding te danken!“

Generaal Marina streek over zijn zwarten baard, waarin zich nog slechts weinige grijze haren bevonden.

Hij haalde de schouders op en trok de wenkbrauwen in de hoogte.

„En waar is de Marabout,“ vroeg hij, „op-

dat hij de waarheid van je verhaal kan bevestigen?"

„Hij verliet mij op een half uur afstand van hier, toen wij reeds de vestingwerken van fort Sidi Auriach links en de citadel van Melilla recht voor ons zagen en ik den weg niet meer kon missen!"

De gouverneur sprong op.

Hij vertrok zijn gezicht tot een onaangenaamen grijns en riep uit:

„Mooi bedacht, knaap! Je vader is, naar het schijnt, een verstandige kerel! Maar wij zijn nog slimmer! He, José! Neem den jongen mee en ransel hem, totdat hij de waarheid zegt!

„Als hij bekent, waar de schat verborgen is, of waarheen zijn vader ermee is gevlucht, mag je mij roepen!

„Of nog beter, ik zal dadelijk meegaan!

„Wij zullen eens zien, of de bengel bij zijn leugenverhalen blijft! —

„Misschien zal ik zelf het Spaansche riet op zijn rug en schouders laten dansen!" —

Maar generaal Marina had nauwelijks uitgesproken, of zijn mond bleef van schrik en verbazing wijd open staan. Hij vertrouwde zijn ooren en oogen niet.

Want zonder dat hij het geringste geluid had vernomen, stond bij de gesloten deur van de kamer een hooge gestalte in elegant, wit tropencostuum, met een revolver in de hand, welk wapen koelbloedig op zijn hart gericht was.

Tegelijkertijd hoorde hij in onberispelijk Spaansch, met een bijna onmerkbaar vreemd accent de woorden:

„Dat zult gij niet doen, Senior, als uw leven u iets waard is!"

Ook José, de Moorsche bediende, keek met schuwen blik op.

Met één enkelen oogopslag zag de generaal, dat zijn toestand hachelijk was. Want ook bij het venster leunde met een vriendelijk glimlachje om de lippen een man.

Deze was niet zoo lang en slank als de andere bij de deur en ook niet donker, maar blond van uiterlijk, doch hij scheen even vastberaden te zijn en ook hij had een revolver dreigend opgeheven, waarmede hij José bedreigde.

De beide overvallenen waren verstijfd van schrik en durfden zich niet bewegen.

Lord Lister sneed nu met een snelle beweging met zijn zakmes de banden van den knaap door.

Met een zucht van verlichting en de trouwhartige blauwe oogen vol hoop, keek de jonge Engelschman zijn redder dankbaar aan.

Ook in zijn hand blonk nu een wapen, want Lord Lister had hem, zonder den gouverneur een oogenblik onbedreigd te laten, met de linkerhand een miniatuurrevolver gegeven, die naar zijn eigen vinding samengesteld, hoewel klein, toch een uitstekend wapen was.

Het vastberaden gelaat van den knaap verried duidelijk, dat ook in zijn hand het wapen, in geval van nood, geen kinderspeelgoed zou zijn.

„Caramba!" vloekte de generaal, „wie zijt gij? Hoe zijt gij hier gekomen? Wat betekent dit alles? Gij speelt een gewaagd spel, heeren!"

„Gij nog veel gewaagder, Senior generaal!" antwoordde Raffles. „Wij zijn Amerikanen, Angelsaksen, evenals die knaap, dien gij wederrechtelijk van zijn vrijheid hebt beroofd, in plaats van hem te helpen, zooals men dat zeer zeker tegenover een wees verplicht is!

„Ik ben Amerikaansch burger en lid van het Congres! Ik vertegenwoordig de Unie en duld geen onbillijkheid, geen barbarisme, maar bescherm elk harer zonen, ook aan de verste kusten! —

„Elk woord, dat de knaap sprak is waarheid! Dat is mijn innige overtuiging! En daarom staat hij onder mijn, onder Amerika's bescherming!"

Allen hadden naar de verontwaardigde woorden van Lord Lister geluisterd.

Deze stond als een engel der wrake voor den generaal en was in zijn ijver een paar stappen naar de schrijftafel, waaraan de generaal zat, toe gekomen. Ook de knaap hield zijn oogen op den gouverneur gericht.

Zeer waarschijnlijk was dit ook het geval met Charles Brand; in ieder geval hield hij den Moorschen bedienden niet meer met zijn revolver gedekt, want deze maakte gebruik van de geboden gelegenheid en sprong, na een verwaarloosden aanloop, uit het venster de galerij op, de trappen af en rende de binnenplaats af.

„Voor den duivel!" riep Lord Lister op verwijtenden toon tot Charly:

„Waar had je je oogen, kerel! De Moor zal waarschijnlijk alarm maken en ons de geheele wacht op den hals halen!

„Dat kan vermakelijk worden! Neem je revolver in de linkerhand, trek je Catalonisch mes en houd het gereed."

Het was intusschen donker in het vertrek geworden.

Buiten daalde de korte schemering en het werd stil om hen heen.

„Wij zullen het hard te verantwoorden hebben!" zei hij met een blik op het venster; maar hoewel hij op de binnenplaats de zee en de „Zeemeeuw" niet kon zien, toch dacht hij nu bij het naderen van den avond aan James Henderson, en de meegenomen vuurpijlen.

Snel besloten klemde hij een daarvan in schuine richting tusschen het raamkozijn en het venster zelf vast en ging zoo dicht bij het venster staan, dat hij dit en de deur kon bewaken.

Daarop legde hij zijn revolver aan op den gouverneur en zei:

„Snel, Charly, bind den gouverneur vast op

zijn stoel, opdat hij bij de komst van zijn manschappen geen domheden kan begaan!"

Dit was in een ommezien gebeurd.

Maar nauwelijks had Brand zijn Catalonisch mes weer ter hand genomen, terwijl Jack Lupton op de deur aanlegde en ook Lord Lister zijn beide zevenloops revolvers gereed hield, of de deur sprong reeds open.

Zooals Raffles had voorzien, verscheen José, hijgend van opgewondenheid en haast, met zes politiebeambten en eenige infanteristen met gevelde bajonetten.

„Halt! Geen stap verder, of de gouverneur is een kind des doods!" riep Lord Lister met luide stem, zonder zijn kalmte te verliezen.

„Of wenscht gij, senior," zoo wendde hij zich tot den gevangen generaal, „dat uw lieden ons aanvallen? — Charly, zoodra één man den drempel overschrijdt, stoot je toe!"

„Halt, halt! Niet verder mannen!" riep generaal Marina, die niet wenschte door een messtoot te sterven, vooral omdat hij nog talrijke lauweren hoopte te oogsten in het Rifgebied, nu door den moord op de ingenieurs en arbeiders Spanje zulk een gegronde reden had om weer eens handelend op te treden.

„Halt, mannen, wacht!" —

Met een zuurzoet gezicht wendde hij zich daarop tot Lord Lister met de vraag:

„Zeg mij eindelijk toch eens, wat gij van mij wenscht, senior! Ik ben gaarne bereid om toe te staan, wat recht en billijk is!"

„Dat laat zich hooren, generaal!" antwoordde Raffles.

„Wat ik in de eerste plaats verlang is, dat gij uw wacht laat vertrekken, voordat ik met u ga onderhandelen."

„Daar stel ik als voorwaarde tegenover, dat gij mij onmiddellijk losmaakt. Mijn eer als krijgsman staat niet toe, dat ik met gebonden handen onderhandel."

„Toegestaan!" antwoordde Lord Lister glimlachend, hoewel Brand met kracht het hoofd schudde.

Op een wenk van Marina trok José zich met de wacht terug.

Het geheime knipoogje van het tweetal was Raffles echter volstrekt niet ontgaan. Hij had zijn revolvers in den zak gestoken en was tot groote verbazing van Brand, onbezorgd bezig, een sigaret aan te steken.

Met een uitnoodigend gebaar hield hij zijn koker nu ook den van zijn banden bevrijden generaal voor. „Rookt gij, generaal? Alstublieft!"

De generaal nam een sigaret en stak die op.

„Drommels, mylord! Een fijn merk!" meende de gouverneur te moeten zeggen.

Maar reeds had Lord Lister weer een revolver in de rechterhand genomen en leunde aan het venster, terwijl hij de sigaret in de linkerhand hield.

„Wat ik verlang, mijnheer de gouverneur,"

vervolgde hij, „is zeer eenvoudig. Het is de uitrusting eener expeditie naar het Rifgebied onder mijne leiding, om de onschuld van den knaap en zijn vader vast te stellen en zoo mogelijk het geroofde millioen, waarover gij zoo even spraakt, terug te krijgen."

„Ik was toch reeds van plan een tocht door het onbekende Kabylenland te maken en kan nu het nuttige met het aangename vereenigen. Ik hoop dat gij mijn wensch zult inwilligen."

Onder het gesprek was het gelaat van den gouverneur opgehelderd en thans kwam er een slim lachje op zijn lippen.

„Dezen wensch wil ik gaarne vervullen!" antwoordde hij. „Onder uwe leiding kan het bijna niet mislukken, vooral daar gij Amerikaan zijt en het dus gemakkelijk klaar zult spelen met de Kabylen."

„Meent gij?" vroeg Lord Lister glimlachend. „Er bestaat dus in het geheel geen gevaar, wanneer wij de bergen van het Rifgebied binnendringen?"

„Voor u niet, denk ik! Voor ons, Spanjaarden, die sinds eeuwen in strijd leven met het Rifvolk, is dat iets anders.

„Ik kan u gidsen meegeven, ook manschappen. —

„Wij Spanjaarden zullen overigens met de Kabylen op een anderen toon spreken, zoodra morgen vanuit Malaga en Algeciras de door de regeering toegestane versterkingen worden gezonden.

„Wij zullen die bende straffen met kanonnen en geweren."

Lord Lister hield, terwijl de gouverneur sprak, onafgebroken de deur in het oog, terwijl hij met smaak zijn sigaret verder rookte.

Hij was niet in het minst verbaasd, toen plotseling de deur weer openvloog en de schijnbaar zoo eerlijk teruggetrokken wacht, nog aanmerkelijk versterkt, terugkeerde en dezen keer ernstig plan scheen te hebben om zich op de beide Amerikanen en den knaap te werpen.

Op dit oogenblik, waarop hij slechts had gewacht, strekte Raffles zijn linkerhand, waarin hij de brandende sigaret hield, uit en plotseling siste in de vallende duisternis een heldere vuurpijl in de hoogte, zoodat de politiebeambten, die zich voor het venster bevonden, bleek van schrik achteruit deinsden.

Nog een tweede en derde vuurpijl suidden sissend uit het papieren omhulsel en gaven het afgesproken teeken.

Evenals de anderen bij het venster waren ook José en zijn mannen bij de deur stom van verbazing, toen zij zagen, hoe kalm en vastberaden de beide Amerikanen en zelfs de knaap waren en, hoewel ongeboeid, gevoelde de anders zoo dappere en gevreesde generaal zich onder bereik van Brand's revolver niet behaaglijk.

„Dat is in strijd met de afspraak!" riep Lord

Lister en nam plotseling een zilveren kapiteinsfluitje tusschen de lippen.

Snel achter elkaar weerklonken drie schelle tonen tot verbazing der Spanjaarden.

Lister had nu koelbloedig de revolvers weer in zijn zak gestoken, wat bijna op spot geleek.

José had dit nauwelijks gezien, of hij wierp zich op Lord Lister.

Plotseling werd hij echter bij de armen beetgepakt en met zulk een reuzenkracht naar de deuropening teruggeslingerd, dat hij nog drie der zich daar bevindende soldaten mee omvertrok.

Met zijn vieren sloegen zij tegen den grond en José met zóó'n kracht, dat hij met het hoofd tegen het kozijn van de deur botste en bewusteloos bleef liggen.

Woede maakte zich nu meester van de Spaansche soldaten en reeds sprongen eenige van hen door de vensters de kamer binnen, terwijl de politiemannen door de deur naar binnen drongen.

De beide Engelschen schenen verloren en hun jeugdige beschermeling eveneens.

Opnieuw klonken nu drie fluitsignalen van Lord Lister, — en luister — van buiten kwam het antwoord op dezelfde wijze.

James Henderson, die reeds geruimen tijd met zijn mannen had gewacht, herkende dadelijk het afgesproken vuurpijlsignaal en daar dit slechts in geval van hoogen nood gebruikt zou worden had hij zich snel op weg begeven!

En zoo kwam het, dat, nog vóórdat de revolvers werden afgeschoten, op het gefluit van Raffles, dat Henderson den weg wees, deze met zijn mannen achter de verblufte Spanjaarden opdook.

Vóórdat zij tijd hadden om tot bezinning te komen, voelden de Spanjaarden, hoe zij van het venster werden weggetrokken; de politie-beambten en infanteristen bij de deur werden overweldigd en stevig aan handen en voeten gebonden.

„De zaak heeft een andere wending genomen, Senor generaal!” zei Lord Lister nu tot den doodsbлек geworden gouverneur. „Ik denk thans met u af te rekenen wegens uw verraad! Of gij staat toe, wat ik eisch, óf uw leven is geen halve cent waard, dat bezweer ik u!”

„Ik ben bereid, noem uw eischen en loop dan naar den duivel!” bromde de generaal woedend.

„Zij zijn eenvoudig,” hernam Raffles. „Zoodra zij ingewilligd zijn, Senor, zullen wij u de eer van ons bezoek niet langer gunnen, maar dadelijk vertrekken naar het onbekende Rif-gebied. Daar zie ik op uw schrijftafel schrijf-

papier van het gouvernement,” vervolgde Lord Lister. „Sta mij toe, dat ik daar even gebruik van maak.”

En zonder een antwoord af te wachten schreef hij in het Spaansch snel eenige regels en overhandigde het blad Marina ter onder-teekening.

Deze las:

„Hierdoor beveel ik, dat Mr. Shaw uit Chicago volgens zijn wensch aan gidsen en manschappen moet worden verstrekt zooveel lieden hij wenscht en dat hem alle mogelijke inlichtingen betreffende den naasten weg naar de Kasbah van den Roghi en elk voorschot worde verstrekt.”

De gouverneur keek verbaasd op en kon een uitdrukking van spot en voldoening niet geheel verbergen.

Maar zonder zich te bedenken onderteekende hij de volmacht aan den commandant en gaf Jack Lupton, den zoon van den vermoorden hoofdingenieur, bovendien de verlangde verklaring, dat deze in zijn eer hersteld was.

Op bevel van Raffles begaven Brand, Henderson en twee van de door hem aangeworven mannen zich naar de commandantuur, terwijl Lord Lister en Jack Lupton met de anderen bleven waar zij waren, om een oogje te houden op den gouverneur en de Spanjaarden.

Ten slotte werd de generaal ondanks zijn inwendige ergernis nog zeer vriendelijk en gastvrij, vooral toen hij zag hoe Raffles zich over José heenboog en de man binnen enkele seconden weer bijbracht.

De Moor had een stevige buil op zijn hoofd opgelopen, maar was overigens volkomen ongedeerd en door een der mannen begeleid, moest hij voor wijn en Spaansch gebak zorgen.

Raffles en Marina rookten nog eenige der voortreffelijke, echt Egyptische sigaretten van Lord Lister te zamen, totdat een van Henderson's mannen kwam vertellen, dat alles voor de Rif-expeditie gereed was.

De gouverneur wenschte Lord Lister en zijn vrienden, die hij een zekeren dood tegemoet meende te zien gaan, glimlachend veel geluk.

En bij het aanbreken van den dag begon Raffles met Brand en Jack Lupton, den geredde ingenieurszoon, onder leiding van twee gidsen en met een karavaan van vijf Mooren en tien Spaansche dragers een der merkwaardigste expedities, welke ooit in een onbekend land zijn ondernomen.

James Henderson echter keerde naar de Zeemeeuw terug, om volgens afspraak aan de Marokkaansche kusten te kruisen.

DERDE HOOFDSTUK.

De strijd om Melilla.

De cavalcade beklom op muildieren de steile zijpaden van den heuvel, zoodra zij de vlakke achter den rug had.

De dag was reeds angebroken, toen het kleine gezelschap voor de bescheiden Kubbah el Ismaël stilhield, waar Lord Lister en de jonge Jack Lupton van hun muildieren stegen.

Reeds had het hoeftgetrappel den Marabout naar buiten gelokt.

Zijn vreugde was groot, toen hij den knaap terug zag, maar hij begon direct zijn best te doen om in gebroken Spaansch Lord Lister en zijn beschermeling het idee om verder in het Rifgebied door te dringen, uit het hoofd te praten, vooral echter, den Roghi niet op te zoeken.

Maar Raffles zette den waardigen kluizeenaar, wiens hooge gestalte was gehuld in een wijden witten burnous, zijn beweegredenen zoo duidelijk uiteen, dat de wakkeren Moslem ondanks alle bedenkingen, die bij hem opkwamen, toch eindelijk toestemmend knikte.

Lord Lister verklaarde, dat de tocht naar den Roghi onvermijdelijk was, om zoowel Jack als diens ouders te rechtvaardigen.

Bu Hamara, de Roghi, wiens rotskasbah zich in de buurt moest bevinden, zou stellig het billijke verzoek van den Amerikaan, om den dood der ouders van Jack en den roof van het geld te bevestigen, niet weigeren.

Na rijp beraad besloot de heilige man en dat was voor Lord Lister en zijn beschermeling de hoofdzaak — hen langs geheime paden naar de Kasbah van den Roghi te brengen en een poging te wagen om den machtigen man gunstig te stemmen.

De Marabout had niet veel toebereidselen te maken. Hij haalde een krachtig muildier uit den stal, die achter zijn kubbah was gelegen en slingerde zich in den zadel met een vlugheid en behendigheid, die Raffles hem, met het oog op zijn jaren, niet zou hebben toegeschreven. Hij vond het niet eens de moeite waard de deur van zijn woning op slot te doen en begaf zich welgemoed op weg.

Raffles bemerkte alras het voordeel om een geleider te hebben, die de streek zooveel beter kende dan de Spaansche gidzen.

Met groote behendigheid wist de Marabout de kleine dorpen der Rifbewoners, die meestal op de toppen van de bergen of heuvels lagen, te ontwijken en langs geheime wegen, die soms zeer moeilijk begaanbaar waren voor de muildieren, langs de steile hellingen, tusschen de pijnboomen, eiken en esschen door, langzaam den top van het gebergte te bereiken, om

zonder gevaar aan de bergkasbah van den Roghi te komen.

Plotseling echter, nadat zij bijna den geheelen dag gereden hadden, maakte de Marabout, die met Lord Lister vooraan reed, een handbeweging, om de hen volgende cavalcade halt te gebieden.

Hij gleed van zijn muildier af en drong in gebukte houding door het struikgewas en de stekelige cactussen voorwaarts.

Lord Lister was hem onmiddellijk gevolgd.

Hij zag, hoe de marabout op handen en voeten verder kroop. Dadelijk deed hij hetzelfde en — luisterde plotseling verbaasd. Zijn gevoelend oor had wel is waar nog ver verwijderd, maar toch zeer duidelijk een geweer-salvo waargenomen, waarop onmiddellijk een tweede volgde, terwijl hierop een gekraak en geknetter, een onregelmatig, maar duidelijk te herkennen geweervuur volgde.

Raffles en Brand kropen snel achter den Marabout aan en hadden hem weldra bereikt. Deze lag op den rand van een rots en keek in de diepte van een ravijn.

De twee vrienden konden de witte liniën van Spaansch voetvolk onderscheiden en zag van alle bergen en heuvels, beneden hen, scharen Rifbewoners neerdalen, die met hun lange geweren en buksen van uit hun schuilhoeken in de bergen de aanvallende Spanjaarden bestookten.

„De strijd om het Spaansche duivelswerk, om den ijzeren weg met den betooverden wagen heeft een aanvang genomen!” mompelde de Marabout. „Uw vriend, Don Marina, zou vandaag wel eens een lesje kunnen krijgen, dat hij niet zoo spoedig weer zal vergeten!”

Meer en meer leden der expeditie, die het geraas van den strijd vernomen hadden, kwamen naderbij en gingen ook liggen, om het aangrijpende schouwspel mede aan te zien en natuurlijk waren het voornamelijk de Spanjaarden, welke levendig belang stelden in den strijd en het lot hunner landslieden.

Al spoedig was de geheele karavaan aan den bergrand saamgekomen en de Spanjaarden opperden luide hunne vrees.

Tevergeefs geboden Raffles, Brand en de Marabout stilte.

De Spanjaarden waren, nu hun landslieden dermate bedreigd werden, met hun Zuidelijk temperament niet in staat om te zwijgen.

Het was begrijpelijk, dat niemand meer op de inderhaast aan boomen bevestigde muildieren en op het meegenomen proviand had gelet.

Plotseling echter vernamen zij een dreigende stem achter zich, en toen zij omkeken, was het reeds te laat.

Zij waren aan alle kanten omsingeld en ongeveer een vijftigtal Rifkrijgers in hun eigenaardige, bruine mantels van geitenhaar, welke zij khit noemen en met de witte of bonte mutsen, de zoogenaamde rezaas op, hielden hun buksen gereed.

Een andere schaar had zich meester gemaakt van de muil dieren en het proviand. Tegelijkertijd echter trokken in lange rijen ontelbare bergbewoners, tot de tanden gewapend, naar beneden naar het dal, om in den daar woedenden strijd mee te vechten tegen de Spanjaarden.

En aan wapenen scheen het hun inderdaad niet te ontbreken.

Want in de breede leeren gordels, die meer dan een voet breed zijn, is een waar arsenaal van pistolen, dolken, messen, laadstokken en patronen verborgen en behalve het moderne repetiteergeweer, dragen zij ook nog een sabel.

Raffles had bliksemsnel den ongunstigen toestand, waarin zij zich bevonden, overzien en riep in het Spaansch, bezorgd voor het hartstochtelijk temperament van zijn Spaansche lieden:

„Kalmte en geen tegenstand!”

Uit zijn zak echter haalde hij een witten zakdoek en wuifde daarmee de Rifbewoners toe, door wie zij waren ingesloten. Daarop haalde hij nog de kleine Amerikaansche vlag te voorschijn, de sterren en strepen, welke hij meegenomen had, en zwaaide deze eveneens voor de oogen der hen bedreigende lieden heen en weer.

Reeds had ook de marabout met levendige bewegingen op Lord Listers vlagsignaal gewezen en doen begrijpen, dat het Europeesche gezelschap vredelievende bedoelingen had.

Toen hij langs Raffles voorbijkwam, had hij dezen toegefluisterd:

„De Roghi in eigen persoon! — Dat treft uitstekend! Ik zal zien, wat ik kan doen!”

Daarop was hij op de krijgers toegesneld, die eerbiedig plaats voor hem maakten en hem doorlieten.

Deze Mohammedaansche kluizenaars worden door het volk zeer geacht, dat hen beschouwt als door Allah begenadigden en als wonderdoeners, daar zij dikwijls wonderlijke kunststukken kunnen verrichten, welke het volk niet begrijpt, doch die inderdaad niets anders zijn dan zakkenrollerstrucs en handigheden.

Ook de Roghi, die eigenlijk Dschilabiben Drisz heet, was beroemd geworden als Marabout en stond bekend onder zijn maraboutnaam Bu Hamara.

Het was dus te voorzien, dat de Roghi, die den invloed dezer heiligen het beste kende,

dezen half-collega van hem voorkomend zou behandelen.

Toen de rijen der krijgers zich openden en de marabout naar een statigen man met grooten baard toeschreed, die gekleed was in een witten burnous en groenen tulband, en die ongeveer 45 jaren telde, zag Lord Lister voor den eersten keer in zijn leven den Roghi, want het kon niemand anders zijn dan deze, die door den kluizenaar werd begroet met de Marokkaansche woorden:

„Allah ibarek f'amr Sidi!” (Allah zegene het leven van onzen heer!)

Het gesprek tusschen den Roghi en den Marabout duurde niet lang, want eerstgenoemde had het druk. Hij wilde met zijn beste krijgers zoo spoedig mogelijk deelnemen aan het gevecht, dat daar beneden woedde.

Lord Lister zag, hoe hij vriendelijk en toestemmend knikte en daarop snel, met zijn onderbevelhebbers, de andere scharen langs den verborgen weg naar beneden volgde.

De Marabout wendde zich nu tot den aanvoerder der lieden, die het Europeesche gezelschap hadden ingesloten en deze lieten mopperend hun geweren zakken.

De helft van hen volgde snel Bu Hamara en verdween. De anderen echter bleven, waar zij waren. Slechts drie hunner naderden met den Marabout de Spanjaarden en lieten hen alle wapens afgeven.

De kluizenaar sprak echter tot de Engelschen:

„Morahba bikum, galkum Sidi!” (Wees welkom, roept mijn heer u toe!) En als verklaring vervolgde hij:

„Wij zullen nu onmiddellijk doorgaan naar de rotskasbah van den Roghi, die op eenigen afstand van hier is. Als de Roghi vanavond terugkeert, nadat hij de Spanjaarden heeft overwonnen, zult gij aan hem worden voorgesteld. De Spanjaarde uit uw gevolg zullen echter, de vijandelijkheden in aanmerking genomen, als gevangenen worden beschouwd.

Ik geloof nu, na dit gelukkig toeval, dat het niet onmogelijk is, dat uw onderneming u zal gelukken.”

De Engelschen werden niet eens ontwapend, maar kregen zelfs hun muil dieren terug. Eveneens werd hun proviand teruggegeven, waarmee de Spaansche dragers, wier wapens en andere eigendommen waren afgenomen, werden belast.

Den anderen Spanjaarden werden de handen op den rug gebonden en een touw om den hals geslingerd, waarvan het einde door Rifkrijgers werd vastgehouden.

Eenige andere Rifkrijgers in hun eigenaardige kleederdracht, met de vreemde, bruine mutsjes van geitenhaar op het kaalgeschoren hoofd, reden op vlugge, onvermoeide muil dieren vooruit, terwijl een groep van ongeveer vijftig anderen, met hun buksen over den

schouder, naast of achter hen liepen of naar boven klauterden.

Al naar de weg het toeliet, reden Raffles, Brand en de jonge Jack Lupton naast of achter elkaar en met hen de Marabout Bu Ismaël.

Na een korte rust in de schaduw van pijnboomen en eiken, gedurende welke Lord Lister het meegenomen proviand door den algemeen geachten kluzenaar liet deelen, en waaraan zich ook de drie Engelschen flink te goed deden, ging het weer verder naar boven. Hierbij maakte Raffles de opmerking, dat de weg nu met kronkelingen opwaarts ging.

Bu Ismaël, de Marabout, verzekerde, dat men de kasbah van den Roghi meer en meer naderde, de rotsvesting, die zelfs door de Spanjaarden, die hun geschut moeilijk naar boven konden krijgen, niet in te nemen was, de veilige woonplaats van den vermetelen troonpretendent van het Rifgebied.

Maar reeds brak de avond aan met zijn op deze breedte zoo korte schemering en Lord Lister kon, hoe scherp hij ook keek, nog steeds niets ontdekken van Bu Hamara's vesting, die hem zooveel belang inboezemde.

Plotseling, zonder eenig voorafgaand teeken, vuurden alle Rifbewoners, die ter bescherming of ter bewaking der Europeanen medetrokken, hun buksen af in de lucht, een eigenaardige aankondiging, op eenigen afstand door een zwakker salvo begroet.

Toen men een plateau van lagere rotsblokken was ovengetrokken, rees vlak vóór hen op

een door ruw over elkaar gelegde rotsblokken gevormde muur met schietgaten, waarachter, als een vervallen ruïne van een Duitschen of Engelschen burcht uit de middeleeuwen, een groote ronde toren opdook, waaraan zich ter rechter en linker zijde grijze gebouwen zonder vensters, doch alleen van schietgaten voorzien, aansloten.

Nogmaals weerklonk een geweersalvo der naderende Rifkrijgers.

Daar rinkelden zware, roestige kettingen en Lord Lister zou zich bijna verbeeld hebben weer terug te zijn in de middeleeuwen, in de tijden zijner heldhaftige voorvaderen, wanneer niet rondom hem heen de Rifbewoners in hun blauwe djellebas en khits, met hun arsenalen van wapenen in de breede lederen gordels, hem aan de werkelijkheid hadden herinnerd.

Want op middeleeuwsche manier werd een zware ophaalbrug, gebouwd van dikke eiken stammen met ijzer beslagen, neergelaten op den uitgehouwen rotsbodem.

Ginds echter in den toren werd de zwarte opening van een Moorsche boogpoort zichtbaar.

De gids wenkte met zijn lang geweer, ook Bu Ismaël keerde zich om en knikte den Europeanen toe met een „Salem aleikum.”

Een oogenblik later dreunden de hoeven der muildieren over de ophaalbrug.

Zij waren in de kasbah van den Roghi aangekomen.

VIERDE HOOFDSTUK.

In de rotskasbah van den Roghi.

Het inwendige van de kasbah vormde een ruim plein met een reusachtige fontein in het midden.

Dat plein werd omgeven door vijf verschillende huizen met getraliede vensters, elk met een Moorschen ingang.

De vertegenwoordiger van den Roghi, een oude Kabyle met langgolvenden, grijzen aartsvaderlijken baard, opende de met ijzer beslagen poort van het eerste gebouw en liet de drie Engelschen binnentreden, terwijl men de Spanjaarden wegleidde naar een der gebouwen op den achtergrond.

De Marabout sloot zich aan bij Lord Lister, diens vrienden en Jack Lupton.

Door een soort voorkamer, waar een mischien nog uit den tijd der Romeinen stammende olielamp van de zoldering af haar spaarzaam licht verspreidde, en waar geen andere meubelen stonden dan een paar breede divans langs de muren en eenige lage Arabi-

sche tafeltjes, kwamen zij in een op dezelfde wijze ingericht tweede vertrek, dat de Kabyle hun als verblijf aanwees.

De drie vrienden vielen met een zucht van verlichting na dezen zwaren dag op de zachte kussens neer en Raffles had juist een zijner fijne sigaretten opgestoken, toen een zwarte slaaf van den Roghi met vier kleine kopjes mokka en een andere met drie reusachtige waterpijpen binnentrad.

Lord Lister wist dat het een onbeleefdheid zou zijn, de nargileh te weigeren. Hij wierp den zwarte zijn sigaret toe, welke deze met de behendigheid van een gedresseerden aap opving, waarna hij van genoeg zijn breeden mond tot een nog breeder lach vertrok.

Daar de jonge Jack Lupton het mondstuk van de nargilehpijp vol afschuw wilde afwijzen, zei Raffles:

„Het helpt je niet, Jack, een enkel trekje moet je in elk geval doen, om onzen gastheer

niet te beleedigen, daarna kun je de pijp teruggeven."

Jack zette een wanhopig gezicht, daar hij niet kon rooken en kreeg een heftige hoestbui, toen de scherpe rook hem uit mond en neus kwam.

Met veel genoegen gaf hij den neger het barnsteenen mondstuk terug, die het op een wenk van den marabout zorgvuldig afveegde en het dezen aangaf. De marabout zat er reeds met gekruiste beenen op den divan op te wachten.

Lord Lister en Brand vonden de waterpijp zeer aangenaam en de tabak uitstekend, al beviel hun de vreemde bijsmaak ook minder, welken de rook op zijn weg door het met rozenolie geparfumeerde water van het bassin had aangenomen.

De voortreffelijke, zeer sterke koffie in de fijne bruine kopjes werkte opwekkend.

Intusschen had men ook Raffles' proviand en bagage gebracht, waaraan niet het minste mankeerde.

Lord Lister opende een der pakken en nam er een fonkelnieuw browningrevolver benevens de daarbij behorende munitie uit. Hij verzocht den marabout, dit kleine geschenk met een prismakijker den Roghi bij diens aankomst te overhandigen daar het te voorzien was, dat Bu Ismaël den troonpretendent het eerst verslag zou moeten uitbrengen.

De Marabout beloofde het en was ondanks zijn heiligheid zeer gelukkig, toen Lister ook hem een revolver ten geschenke gaf.

Al werd hij ook in zijn eenzame kubbah het best beschermd door den godsdienst en het bijgeloof van deze natuurmenschen, toch was in sommige gevallen het bezit van een pistool, welke men zeven keer achtereen kon afschieten, niet te versmaden.

Daar Lord Lister verder wel wist, hoezeer kunstjes en onverklaarbare dingen het aanzien van den kluizenaar in de oogen van het bijgeloovige, domme volk verhoogen, haalde hij nog een pakje, dat hij voor dat doel had meegebracht uit zijn zak en opende het gedeeltelijk.

Hij schudde er een weinig poeder uit op den steenen vloer van het vertrek en streek een lucifer aan.

Toen hij het vlammetje bij het poeder hield, begon dit te smeulen onder een hevige rookontwikkeling. Het merkwaardigste was echter, dat al degenen, die in het vertrek aanwezig waren, een lijkkleur kregen, hetgeen een zóo spookachtig effect had, dat het was alsof men de beenderen van het skelet onder het vel duidelijk kon waarnemen. Dit had ten gevolge, dat de juist met een presenteerblad binnenkomende neger bijna het geheele maal, dat hij kwam brengen, had laten vallen van schrik.

Dit pakje met Bengaalsch poeder, dat Raffles den Marabout gaf, verschafte hem bijna nog meer vreugde dan het wapen en hij legde

met schitterende oogen en een veelzeggend gebaar de rechterhand op het hart en liet het kostbare pakket in zijn burnous verdwijnen.

Intusschen had de neger zich van den schrik hersteld en het groote blad neergezet. Hij zette voor elk der gasten een der kleine achthoekige tafeltjes neer en plaatste daarop een groot aantal schalen met schapenvleesch, rijst, dadels en zoet gebak.

Ondanks de vreemde toebereiding en samenstelling der spijzen smaakte hun allen het krachtige maal en toen Lord Lister en Brand opnieuw de nargileh hadden aangestoken, voelden zij zich volkomen verkwikt.

Raffles was juist een gesprek begonnen met den Marabout over den besten weg naar Tetuan of Ceuta, toen plotseling buiten een gewersalvo weerklonk, dat door een tweede werd beantwoord, zoodat een oningewijde moest denken, dat de Kasbah door vijandelijke troepen werd aangevallen.

De Marabout echter legde zijn hand op Lord Lister's arm en zei:

„De Roghi komt thuis!"

Inderdaad weerklonken vreugdekreten en levendige begroetingen en op het plein werd hoefgetrappel vernomen.

Na eenige minuten reeds kwam de neger weer binnen en fluisterde den Marabout eenige onverstaanbare woorden toe.

Bu Ismaël stond op, gaf den Engelschen een wenk om rustig te blijven zitten en verdween achter den neger door een deur, die blijkbaar naar de binnenvertrekken leidde.

Het gewichtige oogenblik, waarvan het welslagen of het mislukken der onderneming afhing, was genaderd.

Lord Lister wierp de slang der pijp op den divan en sprong op. Met snelle schreden liep hij het ruime vertrek op en neer, terwijl Brand en Jack Lupton met gespannen aandacht al zijn bewegingen volgden.

Ongeveer tien minuten later trad de Marabout glimlachend weer binnen.

„Alles gaat goed, mijn vriend!" fluisterde hij, „de Roghi was zeer ingenomen met uw geschenken, zoowel met de revolver als met het tooverglas, dat de menschen en zelfs de bergen dichtbij het oog brengt. De Roghi is verrukt, want het zal hem helpen, morgen de Spanjaarden, evenals vandaag, te overwinnen.

„Kom, mijn vriend, Bu Hamara wil u persoonlijk zijn dank uitdrukken. Gij moet hem zelf nader onderricht geven in het gebruik der beide kunstig samengestelde voorwerpen!"

Toen Raffles de zaal binnentrad, waar hij den beroemden troonpretendent zou spreken, die reeds den vroegeren sultan Abd el Asis een zware nederlaag had toegebracht en die tot vlak voor de poorten van Fez was gedrongen en in wiens macht hij zich thans bevond, voelde hij zich geen oogenblik bevreesd of onzeker.

De Marabout vouwde de handen over de borst en boog het hoofd en zei:

„Emirel Muminin! (vorst der geloovigen). Hier is de vreemdeling, die vol vertrouwen op uw rechtvaardigheid het heeft gewaagd, den gevaarlijken en moeilijken weg naar u te ondernemen.

„Hij behoort niet tot onze aartsvijanden, de wreede Spanjaarden, die eenmaal met hun machtig leger onze broeders uit het heerlijke Granada verdreven en den laatsten Emir der Mooren Boabdil bij het scheiden van de heerlijkheid van het Alhambra het hart braken en zoovele duizenden van onze bloedverwanten, de Morsko's, vermoordden en verbrandden.

„Van gene zijde van den Oceaan komt hij, een telg van hen, die altijd en overal vijandelijk stonden tegenover onzen vijand en die dikwijls hun schepen op de wereldzeeën hebben vernield en doen zinken.

„Gij, trotsche Roghi en Emir, gij kent de macht van Amerika, tot wiens grooten en voornamen deze vreemdeling behoort, die u met kostbare geschenken huldt!”

Bu Hamara, de Roghi, zat met gekruiste beenen op een kussen en luisterde met welgevallen naar de woorden van den marabout, terwijl hij zware rookwolken uit zijn huka blies en niet zonder ingenomenheid naar de rijzige, slanke gestalte van Lord Lister keek, die den blik zijner scherpe oogen vol kalme waardigheid doorstond.

Lord Lister maakte een toestemmende handbeweging bij de woorden van den kluizenaar, maar sprak opzettelijk nog niet, om den Roghi eerst gelegenheid te geven om het woord te nemen.

„Welnu, vreemdeling uit het verre Westen!” zei deze ten slotte. „Ik heet u welkom! Uw wonderlijke geschenken hebben mij veel genoeg gedaan, want zij zijn bij mijn volk niet bekend en wel in staat om mijn macht en aanzien te vergrooten! Heb dank en vertel mij onbevreesd de reden van uw komst! Als gij niet te veel verlangt, denk ik wel, dat ik uw wensch kan bevredigen!”

„Dappere Roghi en Emir,” antwoordde lord Lister, terwijl hij als een Muzelman de handen over de borst kruiste, „het is een onvergetelijk oogenblik voor mij, den beroemden krijgsman te zien, die zelfs de Marokkaansche legers en de beste troepen van den sultan versloeg, die binnen korten tijd, na de Spanjaarden overwonnen te hebben, evengoed Fez als Rabat en Marrakesch zal binnentrekken en die alleenheerscher zal zijn in Marokko, zooals nu in het Rifgebied!”

„Dat mijn geringe gaven u genoeg doen, verheugt mij!”

„Maar niet daarom, doch van uw beroemde rechtvaardigheid en wijsheid hoop ik datgene te verkrijgen, waarvoor ik heden tot u kwam!”

Met zijn gewone handigheid had Raffles

aanstonds gebruik gemaakt van de bloemrijke taal der Kabylen, om den Roghi, die als halfbarbaar nog lang niet ongevoelig was voor vleitaal, gunstig te stemmen.

Hij meende, dat hij daarmede den Roghi aangenaam zou zijn en hij had daar niet vergeefs op gerekend.

Het scherpe, gebruinde gelaat van den Roghi, welks waardigheid verhoogd werd door een vollen zwarten baard, verried duidelijk de groote tevredenheid over Listers woorden.

Hij stak zijn hand uit en knikte met een bij hem zeldzame welwillendheid.

„Welaan, vreemdeling, spreek zonder schroom uw verlangens uit!” zei hij.

„Ik maak van uw toestemming gebruik, edele heer Emir,” begon nu Raffles, „en zal kort zijn! Niet voor mijzelf ben ik gekomen, noch om aardsche belangen. De rechtvaardigheid leidt mij hierheen; schandelijke beschuldigingen wil ik met uw hulp te niet doen.

„In den strijd met uwe lieden werd aan het eind van den ijzeren weg met vele zijner arbeiders vermoord de bouwmeester van dezen weg, een Engelschman, die zijn werk beter verstaat dan een Spanjaard dat zou kunnen.

„Of hij u de concessie betaalde, welke gij van hem eischt, dat weet ik niet. Maar het geld is verdwenen.

„De zoon van den vermoorde kon gelukkig naar Melilla, naar generaal Marina vluchten!”

Lord Lister zweeg even, want bij de deur aan zijn rechterhand meende hij een gesmoorden kreet te hooren.

De Roghi, die het ook gehoord had, had onmiddellijk zijn barnsteenpijp op het kussen laten vallen en was opgesprongen.

Met snelle schreden had hij den uitgang bereikt en vlug trok hij het roode gordijn weg.

Maar er was niemand te zien.

Hij bleef een oogenblik luisteren, daarop trok hij het gordijn toe en nam zijn oude plaats weer in.

„Ik heb mij zeker vergist!” mompelde hij. „Ga door, vreemdeling, want uw verhaal boeit mij!”

Raffles vervolgde:

„De gouverneur stoorde er zich niet aan, dat de arme knaap door den dood zijner ouders een wees was geworden, dien hij verplicht was te beschermen. Hij vroeg alleen naar het miljoen peseta's, dat de vader onder zijn berusting had gehad.

„Hij beschimpde den Engelschen bouwmeester nog na diens dood, hij sprak van ontrouw en diefstal, beschuldigde den knaap zelfs van leugens en dreigde hem te zullen laten geeselen.

„Ik overviel den Spaanschen veldheer, uw vijand, generaal Marina, ik bevrijdde den knaap en dwong den generaal, den jongen in diens eer te herstellen en om mij te helpen,

een vredenlievende reis in uw land te ondernemen!"

"Met welk doel hebt gij dien tocht ondernomen?" viel Bu Hamara hem op scherpen toon in de rede.

"Ik kom nu met het doel, dappere Roghi! Ik verzoek u, de eer mijner landgenooten te herstellen, ik bid u, den jeugdigen zoon van den spoorwegingenieur, Mr. Lupton, een bewijs te geven, dat zijn ouders bij den overval zijn vermoord, om zodoende de leugenaars tegen te spreken, die zeggen, dat de ingenieur met zijn vrouw is gevlucht om zich het millioen toe te eigenen, dat hij u moest uitbetalen!"

"En wanneer ik dat weiger?"

Een listige blik van den Roghi viel op Lord Lister.

Deze was juist van plan om te antwoorden, toen de deur, waardoor de troonpretendent zooeven naar buiten had gekeken, geopend werd en een diepgesluierde vrouwengestalte op den drempel stond.

Zij strekte haar arm uit onder het wijde gewaad en riep:

"Dat zult gij niet doen, Bu Hamara! Gij zult dezen edelen man de verlangde verklaring geven en er uw naam onder zetten. Eén onrechtvaardigheid is voldoende en gij weet, dat gij die begaan hebt!"

De Roghi was opgesprongen.

"Onrechtvaardigheid zegt je?" mompelde hij. "Ga terug naar de vrouwenvertrekken! Het past niet, dat een vrouw onder mannen verschijnt en meespreekt! Ik zal overwegen, wat ik moet doen! Misschien bewillig ik het verzoek van dezen man. Maar ik zal mijn besluit nemen, zonder naar uw stem te luisteren. Wat weet gij van rechtvaardigheid of onrechtvaardigheid af. Die bestaat voor mij niet. Ik ken slechts politiek."

"Beloofst gij het mij, Emir der geloovigen?" ging de vrouw voort. "Bedenk, dat Allah u macht en zegen heeft gegeven. Gij zult echter niet in Fez en Marrakesch binnentrekken, als gij uw onrechtvaardige daad niet eerst goedmaakt! Want gij hebt den spoorwegbouwer de beloften slechts voorgespiegeld.

"Toen gij het millioen in handen hadt, geschiedde die onrechtvaardige overval, Roghi, die den ingenieur het leven kostte, u van uw verplichtingen ontsloeg en het millioen in uw krijgskas bracht!

"Is dat soms rechtvaardig?"

"Zwijg, vrouw en ga terug naar het vrouwenvertrek, zooals het behoort," zei de Roghi nog eens.

"Ik ga," zei de vrouw, "maar ik zou gaarne dezelfde oude achting weer willen koesteren voor den dapperen Roghi als ten tijde toen Sidi Lupton nog niet vermoord en het millioen peseta's nog niet als buit in Bu Hamara's kas was gevloeid."

De Roghi strekte nu echter bevelend zijn hand uit en de gesluierde vrouw verdween, zooals zij was gekomen.

Lord Lister was verbaasd, want de vrouw sprak wel goed en vloeiend Arabisch, maar met een Engelsch accent.

De troonpretendent staarde peinzend voor zich uit.

Eindelijk richtte hij zijn somberen blik op zijn bezoeker en zei:

"Ga nu heen, Amerikaan en laat mij alleen! Ik zal over uw verzoek nadenken! Krijgslist echter is geen onrechtvaardigheid, zooals die vrouw beweert. Om echter ook niet den schijn van ongerechtigheid op mij te laden, denk ik wel, dat ik u de gewenschte verklaring zal geven."

Lord Lister kruiste de handen over de borst, boog en antwoordde:

"Moge Allah den Emir tot een edel besluit brengen. Ook al wilde de Emir den dood niet van Sidi Lupton, toch droeg hij schuld aan diens ongelukkig einde.

"De Emir zal niet willen, dat een braaf man door zijn schuld nog na zijn dood onrechtmatig gehoond wordt!"

Bu Hamara knikte en zei:

"Ik zal er over nadenken! Ik geloof niet, dat ik tot een weigering zal beslissen! — Ik zal u laten roepen!"

DUBEC RECLAME.

Reeds verschenen:
Mary Pickford, Lillian Gish en
Constance Talmadge.
Thans: Mary Miles Minter.

VIJFDE HOOFDSTUK.

Spaansch verraad en Marokkaansche wraak.

Nauwelijks had Lord Lister het vertrek verlaten, of de Roghi stond op en liep met snelle schreden heen en weer.

Hij scheen aan groote besluiteloosheid ten prooi en kon blijkbaar niet begrijpen waarom de Amerikaan het gewaagd had tot in zijn onneembare woning door te dringen. In zijn begrip paste de menschlievendheid en het rechtvaardigheidsgevoel van Raffles niet.

Steeds liep hij maar heen en weer, als een wild dier in zijn kooi, nu en dan enkele woorden mompelend.

„Ik kan niet gelooven, dat alleen ter wille van een doode deze vreemdeling het heeft gewaagd, hier binnen te dringen, waar dood, verderf en plundering alle Europeanen wacht, die tot ons durven komen. Ik zoek en zoek zonder te vinden!”

Een slag op een in de kamer hangende kleine tamtam gaf een dreunend geluid en onmiddellijk trad de neger binnen, die de Engelschen had aangediend.

„Ik zou den Marabout kunnen vragen!” mompelde de Roghi peinzend, „maar ik merkte reeds, dat hij een vriend der Engelschen is en in hun voordeel zou spreken.”

Plotseling knipte hij met de vingers.

„De gjaur vertelde, dat hij generaal Marina had gedwongen, hem bij zijn tocht door het Rifgebied te helpen. Ik zou wel eens willen gezien hebben, hoe de trotsche generaal door de vermetele Amerikanen werd gevangen genomen en gedwongen.

„Den gevangen Spanjaarden zal ik het vragen! Van hen zal ik stellig de ware bedoeling vernemen van deze zeldzame expeditie in het Rifgebied! Hassan!” zei hij tot den neger, die deemoedig bij de deur stond, „breng het eerste opperhoofd der gevangen Spanjaarden bij mij!”

Na korten tijd trad de nog geboeide Spaansche sergeant, die door generaal Marina als bevelvoerder der meegezonden Spanjaarden was benoemd, onderdanig binnen.

De groote neger van den Roghi bleef achter hem staan en ontdeed den gevangene op een wenk van Bu Hamara van zijn boeien.

„Het gaat hier om het leven van jou en je vrienden, Spanjaard!” begon de Roghi. „Daarom — luister naar mij en antwoord mij naar waarheid.

„Is uw antwoord belangrijk voor ons, dan zal ik u de vrijheid teruggeven en u zelfs onder geleide en met een goede belooning naar Melilla laten terugbrengen.

„Gij moogt dan een brief van den Roghi overbrengen aan generaal Marina!”

„Spreek, edele Emir!” zei de Spanjaard. „Bij alle heiligen, ik zal al uw vragen naar waarheid beantwoorden. Moge de hemel mijn antwoord zegenen, opdat ik u een dienst kan bewijzen!”

Bu Hamara glimlachte.

Indien hij niet zoo gevoelig was geweest voor vleitaal, zou hij achter dit dwaze antwoord zeer zeker iets anders gezocht hebben. Maar hij dacht daaraan nu niet en verlustigde zich alleen in de gedachte, dat hij zoo beroemd en algemeen bekend was.

„Vertel mij openhartig,” vroeg hij, „waarom heeft generaal Marina dezen Engelschman onder geleide van u en uw mannen naar onze bergen laten gaan? Hij moest weten, welk lot hem te wachten stond.

„En hij zette ook uw leven op het spel, door u als geleide van dezen vreemdeling uit te zenden.

„Was het werkelijk slechts het doel van dien man, zijn landslieden te rechtvaardigen, omdat men hen beschuldigde, het millioen peseta's verduisterd te hebben?”

De Spanjaard wist niet veel van de beweegredenen van den generaal. Maar hij was een dergenen geweest, die door den stuurman van de Zeemeeuw overweldigd was.

Hij wist, dat Lord Lister den generaal gedwongen had, zijn toestemming te geven tot den tocht in de bergen.

De gedachte, den gouverneur te rechtvaardigen en zodoende bij hem in de gunst te komen, voegde zich bij zijn haat tegen Raffles over de geleden overweldiging, die niet zacht was geweest.

Hij besloot daarom den Roghi iets wijs te maken, dat den gehaten Engelschman in een kwaad daglicht zou stellen. Hij durfde dit heel goed te doen, daar hij begreep, dat de Roghi hem wel zou gelooven als hij kwaad van hem vertelde. Dat Raffles zou ontkennen begreep hij, maar deze kon natuurlijk niets bewijzen en zijn ja was zoo goed als het neen van den Engelschen avonturier.

„Het is een geheim, dat ik uw toevertrouw, dappere Emir!” begon de sergeant. „Doch niet voor u! Ook zou het u misschien reeds onthuld zijn, wanneer mijn gevangename mij de gelegenheid niet had ontnomen.

„Wij zijn niet als vrienden, maar als vijanden van dezen dwazen Yankee in uw bergland gekomen.

„Een duivelsch plan is in het brein van dezen schurk gerijpt.

„Listig lokte hij onzen wakkeren generaal in een val en dwong hem tot deelname en tot ondersteuning!”

De oogen van den Roghi fonkelden.

Hij herinnerde zich, dat ook Lord Lister hem van dwang op den gouverneur had gesproken.

„Ga verder, Spanjaard, je woorden boezemen mij belang in!” zei hij.

„Zijn hulp was echter slechts schijnbaar,” vervolgde de sergeant.

„De generaal liet mij roepen, „Ramiro, zei hij tot mij, ik ben in de macht van een schurk en kan hem mijn medewerking niet weigeren. Jij bent verstandig en moedig tevens. Jij zult beletten, dat de schanddaad, die deze Yankee van plan is te plegen, uitgevoerd wordt!”

De Roghi luisterde met uitgerekten hals. „Van welke schanddaad spreekt gij?”

„Edele Roghi,” vervolgde de Spanjaard, „gij zult een dergelijke vermetelheid niet voor mogelijk houden! Ik weet het, want ook de generaal zeide het! De Roghi, sprak hij, is onze vijand, wien wij slechts eer bewijzen, om hem zand in de oogen te strooien.

„Deze hond van een Yankee heeft gehoord, dat de Emir van het Rifgebied, die aanspraak maakt op den troon van Marrakesch, een grooten krijgsschat heeft verzameld!”

De Roghi sprong op en balde zijn vuisten. Ingehouden woede blonk uit zijn oogen.

Zijn krijgsschat, zijn trots — dat was zijn gevoelige plek!

Zelfs in Marokko, zelfs in het arme Rifgebied is ten slotte hij de overwinnaar, die over de rijkste middelen beschikt, om de manschappen met al het benodigde uit te rusten, opdat het hun nimmer aan wapenen en munitie zal ontbreken.

De Spanjaard bemerkte, welken indruk zijn woorden maakten en besloot er nog een schepje op te leggen.

„Deze Yankee heeft het plan opgevat om den krijgsschat van den Roghi en tegelijkertijd het millioen van het Spoorweg-syndicaat in diens kasbah in de bergen te stelen.”

Dat was te veel voor den Roghi. Als op tooverslag had hij al zijn waardigheid afgelegd. Hij sprong op, als door een slang gebeten. Het bloed stroomde naar zijn gelaat en zijn aderen zwollen op.

„Ha! Bij den baard des profeten!” riep hij uit. „Als dat wat jij vertelt, waar is, dan zal ik je beloonen als nog nooit iemand werd beloond!

„Maar voor dien vervloekten gjaur, die nederig en vleiend, met het uiterlijk van een engel, voor mij trad, om mij als een duivel te verdragen en te vernietigen, voor hem zal ik martelingen uitdenken, zoodat hij den dag zijner geboorte zal vervloeken!

„Kom, mijn vriend, spreek verder en verzwijg mij niets!”

De Roghi greep den arm van den Spanjaard. Zijn borst hijgde en zijn stem klonk heesch als die van een roofdier.

Voor een dergelijken ruwen hartstocht echter, ofschoon hij dien zelf had uitgelokt, schrok Ramiro, de Spaansche leugenaar, angstig terug.

Want geen woord van zijn verhaal was waar.

Generaal Marina, die voortdurend door James Henderson en zijn mannen bewaakt was, had tijd noch gelegenheid gehad om den sergeant ophelderingen of bevelen te kunnen geven.

Maar hij begreep, dat hij verloren was, als hij nu één enkel woord van zijn verhaal durfde herroepen.

Hij zette daarom zijn phantastische leugens voort en zei:

„Deze schanddaad van den Amerikaan, sprak generaal Marina, zal jij niet toelaten! Mocht je in handen vallen van den koenen Emir, zooals ik veronderstel, vertel hem dan alles en beroep je op mij. Laat hij met den misdadiger doen, wat hij wil!

„Mocht gij echter den eersten nacht van uw avontuurlijken tocht in de bergen nog in vrijheid zijn, dan beveel ik je den dollen Engelschman met zijn vrienden en landslieden te overvallen, te boeien en je naar den Roghi te begeben om hem, zooals het behoort, dezen gevangenen misdadiger met een groet van den gouverneur van Melilla uit te leveren!

„Dat was de wensch van onzen nobelen generaal Marina, dappere Emir!

„Maar wij hadden den tijd niet, dezen schurk te overweldigen en tot u te voeren! Tot dusverre hadden wij als gevangenen geen gelegenheid, ons tegenover u te verantwoorden en u de welwillende gezindheid van onzen generaal mede te deelen!”

De sergeant zweeg. Hij wist niets meer. Hij was uitgelogen. Met angst en ontzetting in zijn hart zag hij wat hij bij den Roghi bereikt had.

Als een wild heest, dat opgesloten is, zoo liep de Roghi in de Moorsche zaal van zijn bergkasbah op en neer.

Weldra echter was zijn laatste twijfel opgeheven en niets was er meer overgebleven van den goeden indruk, welken de fiere, edele persoon van Lord Lister op hem had gemaakt.

Voor zijn oogen kwamen, waarheen hij ook keek, roode vlekken. De hartstocht van dezen wilden natuurmensch was opgewekt en als hij zich in dezen toestand bevond, deinsde hij nergens meer voor terug, dan nam hij de bloedigste, wreedste besluiten zonder aarzelen, zonder zich om de gevolgen te bekommeren.

Plotseling bleef hij staan en terwijl zijn linkerhand den met juweelen bezetten greep van een dolk omklemde, zoodat eenige stenen

losbraken, strekte hij gebiedend den rechterarm uit en riep:

„Ik heb tot den dood van deze Amerikaanse honden besloten! Niemand is in staat die schurken te redden! Dat echter zal het bewijs van de waarheid uwer woorden zijn, dat gij en uw lieden u met mijn manschappen vereenigt om de Amerikanen en hun gevolg tot gevangenen te maken!”

„Dolgaarne, edele Emir!” zei de sergeant. „Dan kunnen wij in uw belang toch nog de bevelen van onzen generaal gehoorzamen!

„Zij zullen spoedig in uwe macht zijn, hoo-ge Emir!”

Een blik vol triomf straalde uit de oogen van den Roghi, toen hij zei:

„Zij zijn overgeleverd aan mijn wraak!

Luister! Breng uw lieden op de hoogte! Zij moeten van hun boeien bevrijd worden! Gij krijgt uw wapens terug en rijkelijk spijs en drank!

„Haast u, opdat gij gereed zijt, als mijn verdere bevelen komen.

„Laat geweer en sabel achter, die zijn hinderlijk bij een gevecht binnenshuis. Mes en revolver zijn voldoende! Wacht mijn bevelen af!

„Hassan, geleid hem en ontdoe de andere gevangenen van hun boeien! Geef hun daarna te eten en voorzie hen van wapens!

„Vooruit! Aan den arbeid!”

Geruischloos verdwenen beide door de deur rechts, waardoor Hassan met den Spanjaard was gekomen en onhoorbaar viel het roode gordijn achter hen neer.

ZESDE HOOFDSTUK.

Een wantrouwende Marabout en twee edele verleiders.

Lord Lister was intusschen in vroolijke stemming van zijn gesprek met den Roghi naar zijn makkers teruggekeerd en had hun bericht gebracht.

„Jij kunt alles!” riep Brand vol geestdrift uit. „Het is zoo goed als zeker, dat je plan gelukken zal. Slechts één ding is jammer!”

„En dat is?” vroeg Raffles verbaasd.

„Nu, dat je deze zaak zoo geheel en al als Lord Lister klaarspeelt en dat je Raffleskarakter hier in het geheel niet tot zijn recht komt, waar daarvoor toch in dit geval een gunstige gelegenheid zou bestaan. Bedenk, dat deze Rifbeheerscher zulk een rijken krijgschat heeft verzameld, die nog pas met een rond millioen is vermeerderd!”

Lord Lister dreigde zijn vriend met den vinger.

„Wij zullen dit geval niet ingewikkelder maken dan noodig is,” zei hij. „De vriendelijke tegemoetkoming van den Emir en de gastvrijheid, die hij ons bewijst, sluiten een dergelijke gedachte uit. Als hij zich vijandig tegenover ons had aangesteld,” vervolgde hij met een fijnen glimlach, „dan zou ik er geen gewetenszaak van hebben gemaakt om ook hier een kleine gastvoorstelling als John Raffles te geven, maar nu gevoel ik mij in het belang van onzen Jack Lupton verplicht, de krijgskas te respecteren.”

Brand lachte en meende te moeten opmerken:

„In ernst, jammer! Ook onze krijgskas kan best een kleine aanvulling gebruiken na je edelmoedige daden van de laatste dagen, die een groot hiaat in onze kas hebben gebracht.”

De Marabout, die nog in het vertrek zat, had

niet gelet op dit voor hem onverstaanbare Engelsche gesprek tusschen de beide vrienden, maar zich in gedachten verdiept, aan zijn huka gewijd en zich in geurige blauwe rookwolken gehuld.

Nu legde hij de slang der waterpijp neer, rekte zich uit en stond op.

„Wij zijn nog niet aan het einddoel, mijne vrienden!” zei hij in het Spaansch. „Zooals de zee daarbuiten soms blauw is als de hemel en even glad en vriendelijk en soms woest rollend op het strand beukt en de schepen vernielt, even veranderlijk is de ziel van den Roghi! — Wij hebben den laatsten berg nog niet achter ons! — Wie het gevaar kent, mag niet sluimeren! Daarom wil ik zelf gaan, mijn vrienden, om te zien, hoe het met de zaak staat. Ik hoop u goede tijding te kunnen brengen!”

Bu Ismaël wenkte vol waardigheid als afscheidsgroet en verliet onhoorbaar de kamer.

„Deze vrome kluizenaar beschaamt mij!” zei Lord Lister glimlachend, „hij hecht niet veel waarde aan de beminnelijkheid van den Roghi!”

„Ja en het lijkt er veel op, alsof jij toch nog gelegenheid zult hebben, om hier voor John Raffles te spelen,” meende Brand.

„Dat zeg jij in je jeugdigen overmoed, Charly,” antwoordde Lord Lister op ernstigen toon. „Eerlijk gezegd, het zou mij ter wille van den knaap liever zijn, als dit niet noodig zou zijn en alles in vrede kon worden afgehandeld.

„Maar wie weet? —

„Voorloopig echter hebben wij geen reden om aan de woorden van den Roghi te twijfelen en moeten wij zijn gastvrijheid met dankbaarheid beantwoorden!”

Lord Lister was naar den divan gegaan, waar intusschen de arme knaap uitrustte van de aandoeningen en vermoeienissen van den vorigen dag en heerlijk sliep. Lord Lister en Brand hadden hem zorgvuldig toegedekt, want de nacht was koel in de bergen.

„Als wij den armen jongen, die in zijn slaap licht en die zich volkomen aan ons heeft toevertrouwd, eerst in veiligheid hebben, dan kunnen wij ons wel weer in avonturen begeven," ging Raffles voort. „Nu echter zou het een onrecht zijn jegens den wees."

Lord Lister keek op en luisterde.

Onwillekeurig stak hij zijn handen in de zakken, waarin hij zijn revolvers had.

„Let op, Charly!" fluisterde hij.

De portière aan den linkermuur bewoog en onhoorbaar sloop een neger in een blauwe djellaba met korte mouwen binnen, legde de hand op het hart en zei in het Spaansch:

„Moge de vreemde Sidi het bezoek van mijn meesters als een geheim bewaren."

„Het bezoek van je meesters?" vroeg Raffles verwonderd. „Daarvan weet ik niets, knaap! Waar zijn zij en wie zijn zij?"

De jonge neger trad achteruit en wees naar de deur. Hij kruiste deemoedig de armen over de borst en neeg diep.

Het roode gordijn werd ter zijde geschoven en twee lange gestalten in lange, witte burnous traden binnen.

De een droeg den groenen tulband der Schorfa's, het geslacht van den Scherif, d.w.z. van de afstammelingen van den Kalif, terwijl de tulband van den ander wit was.

Lister bootste met zijn tooneelspelerstalent zeer handig hun groet na en vroeg:

„Wat verschaft mij het genoegen van uw bezoek?"

Hij wees naar den divan en presenteerde fijne sigaretten, welke de beide nachtelijke bezoekers met welgevallen aannamen. Een der mannen zei:

„Wij zijn gekomen, vreemde gast uit verre landen, om uit naam van onzen sultan Muley Hafid, die over geheel Marokko heerscht, ook over het afvallige Rifgebied en zijn oproerigen Roghi, naar uw welzijn te informeeren."

Lord Lister lachte spottend.

„De bezorgdheid voor mijn welzijn treft mij zeer!" antwoordde hij met zooveel waardigheid en ernst, dat Brand bijna in een schaterlach uitbarstte.

„Maar vertel uw heer met mijn eerbiedigen groet, dat ik mij zeer wel bevind en dat ik zeer tevreden ben over de gastvrijheid van den Roghi!" — —

„Het is goed, vreemdeling!" antwoordde hij, dien de groene tulband als den voornaamste aanwees.

„Maar ik raad u, wees op uwe hoede! De kat is nooit vriendelijker tegen de muis, dan op het oogenblik waarop ze het beestje wil op-

eten. Wij zelf, onderdanen van den Makhsen, zijn als gezanten hier bij den Roghi, om hem over te halen, zich te onderwerpen aan den Groot-Sherif.

„Maar de troonpretendent is hoogmoedig en weigert.

„Zijn macht is groot, de Rifbergen zijn onneembaar voor onze Mahalla en zijn invloed is onbegrensd.

„Als gij ons belooft, het geheim te zullen bewaren, dan zullen wij u, uit naam van den Groot-Sherif, onzen Sultan, een voorstel doen, dat in zijn, uw en ons belang is!"

„Ik belooft het u! Vertel verder!" antwoordde Lord Lister.

„Muley Hafid, onze heer," aldus ging de bezoeker voort, „de ware Emir der geloovigen, is vertoornd over den afval van dit kustgebied van Ceuta tot Melilla. Hij wil in vrede leven en erkent de aanspraken van dezen oproerling niet.

„Wanneer hij zich goedschiks onderwerpt, dan is de Sultan tevreden. Maar vol vertrouwen op zijn kracht, blijft hij in zijn trots volharden.

„Als gij echter ons helpt met uw lieden, kunnen wij gemakkelijk den Roghi overweldigen en dooden. Een van ons zal in zijn plaats het stadhouderschap van het Rif op zich nemen en, als gij ons uw hulp verleent, zullen wij den krijgsschat deelen.

„De eene helft is voor onzen heer, de andere voor u! Gij zijt de eerste, die het heeft gewaagd, deze bergen binnen te dringen, voldoende bewijs voor uw koenheid.

„Wij zullen u raad geven, hoe te handelen, gij moet dien raad opvolgen!"

„Onze dienaren zullen u helpen en op het juiste oogenblik zullen ook onze wapenen u ter zijde staan.

„Stem toe, o vreemdeling, en uw geluk is verzekerd, evenals het onze.

„Wanneer ik dan stadhouder ben, zal ik u veilig naar de kust laten geleiden, waarheen gij wenscht!"

„Nu, hoe denkt gij er over?"

Raffles was aan het twijfelen geraakt. Hij had er aanvankelijk in het geheel niet aan gedacht zich de krijgsschat toe te eigenen, maar hij zag in, dat hij hier het nuttige met het aangename kon verbinden. Hij wilde in de eerste plaats Jack Lupton van alle verdenking zuiveren, maar dit kon tóch geschieden, zonder al dat geld, dat hij voor zijn armen zoo best kon gebruiken, in den steek te laten.

Hij trok Charles Brand naar een hoek van het vertrek, om hem te raadplegen.

„Ja, wat vindt jij, Charly?" vroeg hij aan zijn vriend. „Zullen wij er om ingaan? Op die manier zouden wij gauw onze zakken kunnen vullen en misschien eenige millioenen mee naar huis kunnen nemen."

„Ik ben er vóór, Edward," zei Brand. „Je

twijfelt er zelf aan, of de Roghi het eerlijk meent, zodoende zouden wij dus elken list van hem voorkomen. En de millioenen zijn ook niet te versmaden."

"Maar wie waarborgt ons, dat deze twee het eerlijk meenen," wierp nu Raffles er tegen in, "hoe kunnen wij weten, dat zij niet zijn gestuurd om ons op de proef te stellen? Bovendien staat het mij tegen, als werktuig van anderen te dienen. Ik heb slechts geluk, als ik alleen werk; als het noodig is, zal ik wel weten te handelen."

"Ik buig mij natuurlijk voor jouw beter inzicht, Edward! Maar jammer is het toch, vooral om de millioenen!" zei Brand.

"Die wij toch nooit te zien zullen krijgen," antwoordde Lord Lister. "Wil ik je eens zeggen, Charly, wat ik denk? Als wij de kastanjes voor die twee uit het vuur hebben gehaald, eten zij ze zelf op. Ik dank ze feestelijk. Ik doe alles alleen, of ik doe niets!"

Nu wendde Lord Lister zich weer tot de Marokkanen en zei:

"Ik heb eens beraadslaagd met mijn vriend, die vol wijsheid is, edele heeren!"

Brand boog met goed gespeelde waardigheid, maar hij moest zich op de lippen bijten om niet te lachen.

"En deze, mijn wijze vriend," ging Raffles voort, "wees mij er op, edele heeren, dat ik uw namen nog niet ken en dat gij mij ook nog geen bewijs hebt gegeven, dat gij werkelijk afgevaardigden zijt van den Groot-Sherif. Ik twijfel niet aan uw woorden, maar toch verzoek ik u, mij uw namen te noemen, en mij uw hoog ambt te bewijzen."

De beide Marokkanen keken elkaar aan, alsof zij beraadslaagden.

De man met den witten tulband knikte.

"Wij hebben ook daaraan gedacht!" sprak de voornaamste der twee. "Uw wensch is niet onbillijk. Gij moet weten, wie wij zijn."

"Ik ben Mohammed ben Aissa, welken naam gij wel zult kennen, want die is zeer beroemd onder de Marokkaansche stammen en dikwijls voerde ik de Mahallas van mijn heer ten zegepraal. En dit is Omar ben Hassan, mijn geheimschrijver, uit de klasse der Umana's."

"Opdat gij echter zult zien, dat wij waarheid spreken," hier haalde hij een perkament uit zijn burnous te voorschijn, voorzien van een groot zegel en overhandigde het Lord Lister, "hier is het bewijs. Hieronder ziet gij de handteekening van onzen heer, Muley Hafid, den beheerscher der geloovigen."

Lord Lister kende weliswaar niet al te veel Arabisch, maar in zijn studentenjaren te Oxford had hij zich geïnteresseerd voor den Oriënt en ook eenige Arabische taallessen genomen.

Dat kwam hem nu te pas.

Hij kon met eenige moeite den naam Muley

Hafid ontcijferen en eveneens de namen der beide Marokkanen zelf.

Ook het woord Roghi en de uitdrukking voor afgezanten was hem duidelijk. Bovendien bewees het Rijkszegel, dat hij kende, dat hij werkelijk een echte oorkonde van den Sultan voor zich had.

"Ik dank u, edele heeren!" zei hij, het perkament teruggevend. "Ik heb niet aan uw woorden getwijfeld, maar nu heb ik zekerheid."

"En zult gij nu besluiten, u met ons te vereenigen?" vroeg de voornaamste der twee gezanten.

Lord Lister boog het hoofd alsof hij nadenkt. Daarop hief hij het weer op en strekte met plechtig gebaar zijn arm uit.

"Ik dank u, edele heeren, voor het mij geschonken vertrouwen."

"Maar na rijp beraad en bedenkende, dat de Roghi ons gastvrij en als vrienden heeft behandeld, dat hij het verzoek, waarmede wij kwamen, reeds zoo goed als toegezegd heeft, kan ik niet besluiten, uw voorstel aan te nemen, daar het mij zou noodzaken, mijn gastheer te bedriegen."

"Wees niet boos op mij, edele heeren, wanneer ik uw voorstel helaas niet kan aannemen."

De beide Marokkanen sprongen op, alsof zij door een adder werden gebeten.

Hun van woede verwrongen trekken hadden alle waardigheid verloren.

"Hond van een gjaur!" siste Mohammed ben Aissa, van woede hijgend en hij greep in zijn sneeuwvitten burnous. Daaruit haalde hij een lang dolkmes te voorschijn, waarmede hij zich op Lord Lister wilde werpen en ook de geleerde schrijver uit de klasse der Umana's hield plotseling een blinkend mes in zijn rechterhand, dat hij Charles Brand tusschen de ribben wilde steken.

Maar de beide Marokkaansche edelen waken verschrikt terug en lieten hun wapens zinken, want beiden keken vol ontzetting in den loop van een revolver.

Brand had bij een meester als Lord Lister verbazende vorderingen gemaakt in het hanteeren van de revolver.

"Steekt uw deftige moordwerktuigen weer bij u, vrienden!" zei Lord Lister op scherpen, spottenden toon, "of wij zullen uw lichamen als een zeef vol gaten schieten en u vóór uw tijd naar de houris in den zevenden hemel zenden! Ik heb gezegd!"

Snel verdwenen de dolken weer onder de onschuldige, witte gewaden.

"Zoo, en nu eruit!" zei Raffles met stemverheffing. "Daar is het gordijn, edele heeren, gezanten van Zijne Majesteit den Sherif en ellendige verraders der heilige gastvrijheid!"

Zonder een woord van tegenspraak met

oogen vol haat en woede gingen de beide verleiders naar de deur.

Reeds was Mohammed ben Aissa achter het gordijn verdwenen, toen, zonder op de revolver, die op hem was gericht, te letten, Oman ben Hassan zich omwendde en siste:

„Vertrouw maar op den valschen Roghi, dwazen! Weldra zal het u berouwen, onze hulp versmaad te hebben. Wij alleen konden u redden. Nu zal ook onze wraak u treffen, vervloekte gjaurs!

„Nimmer zult gij uw vaderland terugzien! Tusschen de bergen van het Rifgebied zal uw lichaam verteren en zullen uw beenderen ver-

bleken. Allah's vloek moge je treffen, ongelooovige honden!”

„Zal ik hem een kogel nazenden?” vroeg Brand, die boos geworden was.

„Zal ik je den mond snoeren met een kogel, jij schreeuwer?” vroeg Lord Lister, op wien de woedende uitval van den kerel niet den minsten indruk maakte. Hij maakte een beweging, alsof hij zijn revolver wilde afvuren.

Maar reeds was de Marokkaan met een katachtigen sprong achter het gordijn verdwenen.

ZEVENDE HOOFDSTUK.

Onverwachte overrompeling en het loon der verraders.

Brand keek hen vroolijk na.

„Een prachtigen sprong maakte de kerel uit angst voor onze revolvers,” zei hij lachend.

Lord Lister had zijn wapen weer weggeborgen en krabde zich achter het oor.

„Ik vind de zaak eigenlijk minder amusant, Charly,” antwoordde hij. „De beide zeer edele heeren zullen ongetwijfeld nu den Roghi tegen ons ophitsen en het zoo mogelijk doen voorkomen, alsof wij hun plan hadden opgemaakt. Men weet niet, wat daaruit kan voortvloeien.

„Wij hebben nu vrijwel alles tegen ons. Het is een geluk, dat tenminste onze lieden van de Zeemeeuw in de nabijheid zijn.

„Wees zoo goed, Charly, voorzichtig naar hen toe te gaan, het voorvertrek scheidt ons alleen van hen. Zij moeten op alles voorbereid zijn, om dadelijk te kunnen handelen, als zij een fluitsignaal hooren. Mochten zij worden aangevallen, dan moet hun voorman Canning fluiten, dan zullen wij hem te hulp komen.”

„Houd je dan den toestand in eens voor zóo gevaarlijk?” vroeg Brand verbaasd. „Ik dacht, dat wij goed op weg waren om onzen zin te krijgen!”

„Dat waren wij ook,” antwoordde Raffles. „Het is mogelijk, dat ik mij vergis, maar die edele heeren Marokkanen vertrouw ik niet!”

„Zij zullen ons zoo zwart mogelijk maken en het is de vraag, of Bu Hamara hen doorziet. — Daarom voorzichtig en snel naar onze lieden!”

„Als het zóo staat!... Natuurlijk zal ik hun de grootst mogelijke voorzichtigheid inprenten!”

Bij die woorden was Brand snel achter de portière verdwenen.

Lord Lister liep intusschen onrustig in het ruime vertrek heen en weer. Hij wierp een teederen blik op den slapenden Jack en nam zich

voor, den knaap zoo goed mogelijk te verdedigen, als er gevaar mocht gaan dreigen.

Maar wat vermocht hij, zelfs geholpen door zijn weinige mannen, als de Roghi zijn vijand was en zijn macht wilde misbruiken!

Een gevecht was even nutteloos als een vlucht in dit vijandige bergland, dat bovendien nog in oproer was tegen de Spanjaarden!

Lord Lister pijnigde zijn hersens om een uitweg te vinden.

Plotseling luisterde hij scherp.

Hij meende, lichte schreden gehoord te hebben. Met gespannen aandacht luisterde hij, beide handen om de revolvers in zijn zakken geklemd.

Hij had zich niet vergist.

De roode portière werd teruggeschoven en tot zijn grootste verbazing zag Lord Lister een gesluisde vrouw op den drempel.

Het was dezelfde, die bij zijn gesprek met den Roghi zijn partij had gekozen.

Ook nu was haar gelaat door een sluier verborgen. Zij wenkte met de hand, als wilde zij tot voorzichtigheid en tot zwijgen aansporen.

Daarop trad zij nader.

Toen zij den sluimerenden knaap zag, die in zijn slaap glimlachte, vouwde zij de handen over de borst en knielde neer om naar hem te kijken. Een zucht kwam van haar lippen en zacht fluisterde zij:

„Arme knaap, hoe heerlijk sluimer je! En toch zal men je weldra moeten wekken, want de vervolgers naderen reeds! Maar jij bent in de hoede van een edel man! God zal hem helpen om je te redden en gelukkig naar het vaderland terug te brengen!”

Lord Lister vertrouwde zijn ooren niet, toen hij de vermeende Marokkaansche deze woorden in het zuiverste Engelsch hoorde uiten.

Maar reeds was zij opgestaan en trad naar hem toe en zei:

„Vraag mij niets, mijnheer! Red uzelf en den knaap, want Bu Hamara, de Roghi, zal dadelijk met zijn lieden hier zijn. De Spanjaarden hebben u verraden en de Mahksenlieden hebben u bij hem aangeklaagd.

„Vraag niet, maar handel, eer het laat is! — Bu Ismaël, de Marabout, zal u buiten wachten en veilig geleiden. Ik zelf zal uw gids zijn.”

„O, mijn landsvrouw, hoe zal ik u danken?” zei Raffles. „Door welk wonder bevindt gij u hier, om als een engel te verschijnen en ons te redden?”

„Er is geen minuut te verliezen, mijnheer,” antwoordde de gesluierde haastig. „Alle vragen later. Wek den knaap, roep uw lieden en volg mij!”

In één oogenblik had Lord Lister zijn wapens en den tropenhelm bij elkaar gezocht en ging naar Jack.

Maar het was reed te laat.

Opeens werden in de aangrenzende kamer schoten gehoord, waarop een geheel salvo volgde.

Een onbeschrijfelijk lawaai volgde, vermengd met Engelsche vloeken, maar ook menig Spaansch en Moorsch woord werd vernomen.

Lister bleef een oogenblik als overdonderd staan, daarop echter had hij zijn tegenwoordigheid van geest teruggekregen.

„Te laat!” mompelde de gesluierde vrouw. „Groote hemel, de knaap, de knaap! Wat moet ik doen? Wat helpt het mij en u, als Bu Hamara mij hier treft en in zijn woede doodt of gevangen zet?”

Met een droeven blik op den knaap, die zich door de schoten gewekt, verbaasd van zijn rustplaats oprichtte, en met een wanhopige handbeweging vluchtte zij uit het vertrek en was verdwenen.

Maar reeds was Raffles van plan met een revolver in elke hand door het roode gordijn in de voorzaal te snellen, om zijn overrompelde getrouwen ter hulp te komen, toen met verwarde haren en gescheurde kleeven Brand, achteruitlopende bij de portière verscheen, herhaaldelijk achteruitvurende op zijn vervolgers.

Oogenblikkelijk was Lord Lister aan zijn zijde en nu zag hij door de deuropening bijna de geheele zaal gevuld met Rifkabylen, die alleen in toom werden gehouden door Brand's uitstekende revolvers.

Toen twee der vermetelste kerels met hun lange messen naderslopen, werden beide door Raffles' revolverkogels in den arm getroffen, zoodat zij hun messen moesten laten vallen.

Maar zij stonden hier tegenover een overmacht en het was duidelijk, dat zij het niet lang meer vol zouden kunnen houden.

Eensklaps klonk een woedende kreet en

omkijkend zag Raffles hoe men Brand en Jack Lupton overmeesterd had. Het scheen echter, dat bevel was gegeven hun leven te sparen, want zij bleven ongedeerd; alleen bond men hen aan handen en voeten.

Veel tijd om een en ander te constateeren had Raffles echter niet, want nauwelijks had hij weder het hoofd omgedraaid, om voor zijn eigen veiligheid te zorgen, toen hij een geweldigen slag kreeg op beide armen, zoodat hij verplicht was beide revolvers te laten vallen.

In één oogenblik was ook hij overweldigd. Een aantal mannen, nu zij niet meer voor zijn revolvers behoeften te vreezen, wierpen zich op hem en bonden hem zoo stevig met touwen, dat hij meer op een baal goed geleek, dan op een mensch, terwijl hij geen vin kon verroeren.

Over hen heen boog zich hoonlachend de Spaansche sergeant Ramiro en riep:

„Oog om oog, Senor Lordo!

„Dat is de groet van generaal Marina, dien ik u moet overbrengen!”

Onmiddellijk daarop echter stelde hij zich in postuur met de hand aan de witte kepi.

„Dappere Roghi, hier ziet gij uw vijanden geboeid in uw macht, waaraan ook wij dapper hebben meegeholpen. Mag ik uwe genade nu verzoeken ons volgens uwe belofte, het ons toegezegde loon te geven en ons onder veilig geleide naar Melilla, naar generaal Marina, terug te zenden?”

Lord Lister hoorde, hoe de Roghi die binnengekomen was, met luide stem in het Spaansch zei:

„Mijn belofte zal ik houden! Uw wapens hebt gij al weer terug! Hassan, hebt gij den buidel? — Welaan, geef elk der Spanjaarden een goudstuk en den capitano drie!”

„O, veelmaals dank, edele Emir!” antwoordde Ramiro verheugd.

„Ben je gereed, Hassan?” vroeg Bu Hamara vol ongeduld.

„Ja, heer!” luidde het antwoord.

„Welnu, heeren Spanjaarden!” vervolgde de Roghi, „ook mijn tweede belofte zal ik houden. — Hola, Rifkabylen! Neemt deze Spaansche onderdrukkers op, die zoozeer verlangen, onze bergen met hun erts en verborgen schatten te bezitten, die ons ons vaderland willen ontnemen, dat wij liefhebben, ik beveel u, neemt hun hun geld en wapenen weer af!”

Ramiro ging een schrede achteruit.

„Was dat de bedoeling, trouwelooze Kabylen!” riep hij woedend uit. „Zoo zie dan, hoe Castiliaansche mannen weten te sterven. Vooruit mannen, revolvers te voorschijn! Caramba! Leg aan! — vuur!”

Een oorverdoovend salvo van de elf revolvers der Spanjaarden weerklonk. Maar de Rifbewoners en Bu Hamara zelf wisten zich te redden, doordat zij zich op den grond lieten vallen.

Een tweede maal konden de ongelukkige

Spanjaarden echter niet vuren. Uit de andere kamer waren talrijke Marokkanen naar binnen geslopen. Op een wenk van den Roghi hadden achter elken Spanjaard twee er van plaats genomen en onverhoeds werden hun de wapens ontrukkt.

Niettegenstaande hun dapperen tegenstand werden de Spanjaarden door de overmacht overweldigd en evenzoo gebonden als zoeven Lord Lister, Brand en Jack Lupton.

Ondanks zijn onbehagelijken toestand kon Lord Lister niet nalaten, den sergeant toe te roepen:

„Er bestaat een Engelsch spreekwoord, edele Hidalgo van den Manzanares, dat luidt: „Wie een ander een put graaft, valt er zelf in.“

„Zeg maar niets, Senor!“ antwoordde de Spanjaard op schuldbeuwen toon, „ik zie in, dat ik nog dommer ben dan de ezel van Sancho Pancha.“

„Zoo, dappere Senores!“ aldus nam de Roghi het woord, „nu zal ik ook mijn derde belofte houden. De Spanjaarden zullen morgen vroeg op het plein van mijn kasbah worden doodgeschoten, hun lijken echter zullen onder veilig geleide naar Melilla worden gevoerd. Niemand zal kunnen zeggen, dat Bu Hamara niet tot in de kleinste bijzonderheden zijn belofte heeft gehouden. — Nu echter — weg met de gevangenen naar de rotskelders!“

Men maakte een begin met de Spanjaarden en twee aan twee werden de geboeiden uit het vertrek gesleept.

Nu wendde de Roghi zich tot Lord Lister, die voor hem op den vloer lag uitgestrekt.

„Nu gij, mijn vriend van gene zijde van den oceaan! Uw edelmoedigheid was te groot, dan dat ik er geloof aan kon slaan. Nu is de waarheid aan het licht gekomen.“

„Niet ter wille van Sidi Lupton en diens familie kwaamt gij in onze bergen, maar met het doel om mijn krijgsschat en het laatst verworven millioen te stelen.“

„Het helpt u niets, te ontkennen. Het is bewezen.“

„Goedhartig als ik ben, wil ik u echter zelfs nu nog gelegenheid geven om uw plan ten uitvoer te brengen!“

Lister luisterde vol belangstelling en zelfs Brand kon een uitroep van verbazing niet weerhouden.

„Uw lieden, en deze, uw vrienden, zullen zich verkwikken in mijn onderaardsche kelders, om koel en frisch morgenochtend in de loop van onzer geweren te kunnen kijken.“

„Gij echter, mijn specale vriend, zult gebonden, zooals gij zijt, den nacht doorbrengen in mijn schatkamer.“

„Gelukt het u, den krijgsschat, die daar ligt, te stelen, zooals uw plan was, dan zal die van u zijn. Gelukt het u echter niet, ondanks al mijn tegemoetkoming, dan kan ik u verder niet helpen. Dan zult gij met uw vrienden morgen-

ochtend tezamen met de Spanjaarden op het plein van mijn kasbah gefusileerd worden. — Nu, hoe denkt gij over mijn voorstel, hoogedele heer?“

De Roghi had op smalenden toon gesproken, maar hij kende Raffles niet in zijn ware gedaante. Hij wist niet voor hoeveel moeilijke gevallen den man, dien hij thans geheel in zijn macht meende te hebben, al had gestaan, anders zou hij hem zeker dit dwaze voorstel niet hebben gedaan.

Zelfs Brand, die zich natuurlijk hoogst onbehaaglijk voelde in zijn banden en in zijn binnenste den overmoed van zijn vriend, die dezen gewaagden tocht had willen ondernemen, vervloekte, voelde een straal van hoop zijn hart binnendringen.

Als men Raffles een dergelijk voorstel deed, dan kon men er haast op rekenen, dat hij zou slagen.

„Drommels, Edward!“ fluisterde Brand verbaasd.

„Ik was tot dusverre niet van plan,“ aldus begon Raffles, „uw schat te stelen, Roghi. Maar ik neem uw voorstel, dat gij mij hoonend doet, in allen ernst aan. Ik roep alle aanwezigen aan als getuigen, dat mij de schat zal toebehooren, als het mij gelukt hem te stelen. — Ik zal u dus vóór morgenochtend den schat ontstelen, Roghi, wees daar verzekerd van!“

Bu Hamara barstte bij het hooren van die vermeende grootspraak in zulk een hartelijk lachen uit, dat hij alle Kabylen, die tot de tanden gewapend de geboeide Engelschen omringden, aanstak. Een algemeen gelach volgde.

Plotseling echter wenkte hij met de hand en al zijn haat en woede tegen Lord Lister lag weer op zijn gelaat te lezen.

„Als mijn schutters u en uw makkers morgen tot schietschijf nemen,“ zei hij grimmig, „zal de lust om grappen te verkoopen u wel vergaan, mijn geestige, Amerikaansche vriend, „Kom, werpt de Gjaurs in de rotskelders! Dezen echter moet gij in mijn schatkamer opsluiten. Ik houd altijd mijn woord!“

Toen de Kabylen zich gereed maakten om het bevel van den Roghi op te volgen werd op angstigen toon: „Halt! Halt!“ geroepen.

Bu Hamara keerde zich boos om. Maar hij schrok, want achter hem stond op den drempel wederom de gesluierde vrouw.

„Halt — halt!“ riep zij op opgewonden toon. „Waarheen laat gij hen brengen, Roghi? — Gij zijt misleid! Geloof mij! Doe niets, wat u zal berouwen! Gij benadeelt slechts uzelf! Deze heer is een Amerikaan van grooten invloed, die u van meer nut kan zijn dan gij denkt. En deze knaap — wat heeft hij misdaan?“

De gesluierde knielde voor hem neer en hief de armen op.

„Ik smeek u, Roghi! — Laat den knaap vrij, geef hem aan mij! Verhoor mijn bede en als

gij mij werkelijk lief hebt, zendt deze menschen dan ongedeerd naar de kust."

De Roghi scheen bewogen. Hij beet zich op de lippen en staarde voor zich uit. Daarop hief hij de knielende op en zei zacht:

„Genade voor al deze menschen, overgave aan u van den knaap, een vrijgeleide en alles wat gij wenscht, sta ik toe, op de voorwaarde, die gij kent. Gij weet wat ik bedoel. Dat is het eenige, dat ik wensch, maar het is een onvoorwaardelijke eisch. Het is onnoodig daar verder over te praten."

„Het is niet edel, Roghi, dwang te willen uitoefenen op een vrouw," gaf zij ten antwoord. „Uw eisch kan ik niet inwilligen. Dat weet gij!

„Waartoe te herhalen, wat ik u reeds zeide? Maar ik heb een betere meening over u. Gij zijt niet onedel. Gij zult mijn verzoek niet weigeren, want ook ik ben een Engelsche en behoort tot hun stam!"

De Roghi balde de vuisten en zijn oogen gloeiden van hartstocht:

„Dat zal ik niet doen, bij den baard van den profeet! Ik heb er genoeg van, mij door u voor den gek te laten houden. Er zijn nog andere dwangmiddelen, mijn duifje! Gij zijt in mijn macht en ik zal mij niet langer door mijn geweten in bedwang laten houden. Onthoud dat, schoone Engelsche!"

„Wilt gij mij met dreigementen bang maken, Bu Hamara?" zei de vrouw nu, terwijl zij zich

hoog oprichtte. „Op die manier is geen vrouw te winnen! Bij ons te lande weten de vrouwen eerder te sterven dan zich tegen haar zin te laten dwingen! Wanneer deze gevangenen worden gemarteld of gedood, dan — Bu Hamara, zijn wij voor eeuwig gescheiden!"

Met een teederen blik op Jack Lupton, den ouderloozen knaap, die wel bleek was geworden, maar zich toch dapper hield, en met een afwerende handbeweging tegen den Roghi, verliet zij met fieren tred de kamer. —

De Roghi stampte woedend op den vloer en schreeuwde zijn mannen toe:

„Waarom aarzelt gij? Waarom zijn de gevangenen nog niet weggebracht? Moet ik u beenen leeren maken, luiards?"

„Waarheen heer, naar de schatkamer?" vroegen de Kabylen.

„Heb ik het nog niet duidelijk genoeg gezegd, domkoppen?" riep hij uit. „Allen bij de Spanjaarden in de rotskamers beneden. Dezen echter alleen naar de schatkamer. Daar mag hij bersten van nijd bij den aanblik mijner schatten! Dat zal mijn wraak zijn! Hij mag ze stelen, als hij kan! Ik houd mijn woord!"

„Ik zal mijn uiterste best doen!" riep Lord Lister, toen men hem wegdroeg.

Zijn hart klopte sneller en ondanks zijn wanhopigen toestand, was hij vaster dan ooit in zijn leven van plan om te zegevieren, toen hij den hoonlach hoorde, welken de Roghi liet hooren toen hij hem nakeek.

DUBEC RECLAME.

Meerdere Filmsterren volgen. Vraagt voorwaarden in den Sigarenwinkel of bij den fabrikant.

ACHTSTE HOOFDSTUK.

De gelukte list van een Marabout en Marokkaansch bijgeloof.

Met een gevoel van bevrediging liep Bu Hamara, de Roghi, nu alleen op en neer door het vertrek, dat Lister en zijn vrienden tot verblijf had gediend.

Al deze vermetele Engelschen, zelfs de ondernemende Lord, moesten sterven, evenals de Spanjaarden, die vanuit hun schuilhoeken op de rotsen en eilanden het vrije Rifgebied bekwamen.

De Roghi had verontrustende berichten gekregen van het strijdtooneel en deze hadden den doorslag gegeven voor zijn besluit, om zich op de gevangenen te wreken.

Maar hij had zijn bevelen reeds gegeven, om het offensief weerstand te bieden.

Morgen zou een groote aanval worden ondernomen op de versterkte verblijfplaatsen der Spanjaarden op den Guruguberg en de forten.

Een harka van 6000 man was reeds gereed om uit te trekken en alle naburige stammen hadden hun medewerking toegezegd.

Waarschijnlijk kon hij morgen bevelen over 20,000 strijdlustige Rifkrijgers, die, naar hij vast geloofde, de Spanjaarden spoedig uit Mellilla zouden hebben verdreven.

Door geheel Marokko zou zijn naam weerklinken als die van den overwinnaar der Spanjaarden en de weg naar den troon van den sultan zou hem zodoende worden gebaad.

De Roghi was juist van plan om zich naar zijn vertrekken te begeven, toen naderende voetstappen werden vernomen.

De roode gordijnen werden geopend en de Marabout Bu Ismaël trad binnen.

Verbaasd bleef hij op den drempel staan, toen hij Lord Lister, Brand en den knaap niet meer in het vertrek zag.

„Waar is de knaap, die mij toebehoort, Roghi?” vroeg hij. „Waar zijn de beide voorname Amerikanen gebleven? Wilt gij mijn vraag naar waarheid beantwoorden?”

Bu Ismaël keek den gevreesden Bu Hamara met ijskouden blik aan. Hij vreesde en achtte hem niet, daar hij den man en diens verleden maar al te goed kende.

„Weet gij niet, Marabout, tegen wien gij spreekt?” vroeg Bu Hamara. „De Roghi, die weldra sultan zal zijn, duldt niet, dat men een dergelijken toon tegen hem aanslaat!”

De Marabout trok zich echter van de boosheid van zijn gastheer niets aan. Hij keek hem ernstig en diep in de oogen, daar hij meende daarin te kunnen lezen, wat hij vreesde en zei rustig:

„Waar is de knaap gebleven? Gij weet, dat hij mijn beschermeling is. Wee u, Bu Hamara, als hem eenig leed is overkomen!”

„Gij stelt merkwaardig veel belang in dezen zoon der ongeloovigen!” zei de Roghi. „Reeds lang komt mij uw handelwijze tegenover Spanjaarden en Engelschen verdacht voor! Dat is een Marabout van het Rifgebied onwaardig!”

„Hierover kan ik zelf alleen oordeelen, Bu Hamara!” hernam Bu Ismaël. „Wij kennen elkaar, mijn vriend. Waar is de onschuldige knaap, die op mij vertrouwd? Ik wil het weten Roghi, afvallige Marabout! Zijn vrienden zijn mannen; zij zullen wel voor zichzelf zorgen. Deze knaap echter staat onder mijn bescherming en ik verlang te weten, waar hij gebleven is!”

„Ik zou wel dwaas zijn, u te vertellen, wat u niet aangaat, gij vriend der Europeanen!” spotte de Roghi. „Hij is bij zijn vrienden! Maar zij zullen moeilijk voor hem kunnen zorgen, want zij kunnen dat niet eens voor zichzelf doen. Hij zal het lot der andere Europeanen deelen en met hen onschadelijk worden gemaakt.”

De oogen van den Marabout fonkelden.

„Geef mij dadelijk den knaap terug!” riep hij uit. „Want ik heb gezworen bij den baard van Mohammed, hem veilig naar de kust te brengen, opdat hij naar zijn vaderland kan terugkeeren!”

„Ik heb voor u in het boek van het noodlot

gelezen en kan u mededeelen of u overwinning dan wel nederlaag te wachten staat.

„Dwaas! Denkt gij Spanje te kunnen bedwingen door zijn wraak op te wekken? O, gij dwaze onwetende! Zelfs het troepje in Melilla kunt gij niet overwinnen! En wat wilt gij beginnen, als zij hun vuurspuwende schepen, hun honderdtallen stukken geschut hierheen zenden en als het Afrikaansche strand zal wemelen van hun soldaten?”

Maar met den Roghi viel niet te redeneeren. Hij had slechts half geluisterd en zei:

„Dat zullen wij morgen probeeren. Ik heb zooveel krijgers verzameld, dat wij de Spanjaarden van den Guruguberg zullen verdrijven, hun forten vernietigen en de muren van hun stad vernielen en beklimmen.”

„Als gij de toekomst beter kent dan ik, Roghi,” zei de Marabout „hebt gij mijn mededeelingen uit het boek der geesten niet noodig!”

De Roghi lachte gedwongen.

„Maak daarmee anderen bang, Bu Ismaël!” riep hij uit. „Vergeet niet, dat ik zelf Marabout ben geweest! Ik ken die voorspellingen! Maar ook ik heb die kunst nog niet verleerd en wil u gratis de toekomst voorspellen.” Met snelle schreden was hij naar den divan gegaan, waarop Lord Lister zijn nargileh had gerookt.

Ook hier hing een metalen gong. De Roghi sloeg er met den klopper tegen en het geluid dreunde door de ruime zalen der kasbah.

De Marabout had zich tegelijkertijd snel teruggetrokken naar de deur, waaruit de gesluisde vrouw te voorschijn was gekomen. Hij had zich daar neergebogen en in een kring rondgedraaid, alsof hij een bezwering uitsprak, want hij mompelde onverstanebare woorden.

Nauwelijks was dit geschied, of Hassan kwam haastig binnen en een aantal gewapende Rifbewoners volgden hem.

Nu wendde de Roghi zich tot den Marabout, die zwijgend was blijven staan. Een leelijke grijns ontsierde zijn gezicht. Het was duidelijk, dat de man woedend was geworden over de tegenwerking die hij van verschillende zijden ondervond.

Met een hatelijken lach zei hij tot Bu Ismaël:

„Zoo voorspel ik je, Bu Ismaël, verrader van de belangen van het Rif en van den profeet, vriend der Europeanen, dat je deze zaal niet levend zult verlaten.

„Zoo staat het in het boek der toekomst! Vooruit Hassan, werp je op den afvallige, den valschen Marabout daar en stoot je dolk in zijn verradershart!

„Weg met den vriend der Spanjaarden, die hier kwam om te spionneeren.”

Alle Mooren snelden tegelijk voorwaarts om het bevel op te volgen.

De Marabout was intusschen kalm en rustig

voortgegaan met zijn bezwering en had zich nogmaals gebukt.

Plotseling bleven de mannen, die reeds wilden toestooten en hun vlijmscherpe dolken zwaaiden, als verlamd staan, want tusschen hen en den Marabout stegen onder dreigend gesis groene wolken op.

Men keek elkander aan en men deinsde van schrik terug, want allen hadden een lijkkleur aangenomen.

Plotseling wierp Hassan zijn armen in de hoogte en stiet een onmenselijk gebrul uit. Allen keken in de richting van zijn blik en ook zij stoven achteruit van bijgeloovige vrees.

De Roghi was een stap nader gekomen en door een eigenaardige speling van het licht was het alsof de knoken van zijn geraamte door de lijkkleur van zijn huid heenstaken.

Zonder één woord te spreken zakte Hassan van schrik in elkaar en viel in zijn dolk. Hij bleef op de plek dood.

De mannen van den Roghi en deze zelf stonden verlamd van schrik en bijgeloovige angst.

Toen de groene damp eindelijk was opgetrokken, was de Marabout verdwenen.

De Mooren keken elkaar met angst en ontzetting aan; daarop wierpen zij een schuwen blik naar den Roghi en weken als voor een melaatsche terug, want hij had zich nu door beschimping van den heiligen man de straf der booze geesten op den hals gehaald.

„Domkoppen!” schreeuwde de Roghi. „Bah! Laat je toch niet uitlachen! Denkt niet aan toovenarij, spoken of bovenaardsche wonderen! Het is niets anders dan een handig kunststukje! Hebben de Europeanen, die zijn vrienden zijn, niet wagens, die zonder paarden loopen en geweren, die tienmaal of nog vaker schieten, zonder dat men ze laadt?”

„Deze groene damp is voor de Europeanen zeker niet moeilijker te maken dan die wagens en buksen!”

Hij overtuigde echter de bijgeloovigen niet, die te zeer gewend zijn om te gelooven aan de bovennatuurlijke krachten der Marabouts en andere heiligen van den Islam.

„Allah moge u verlichten!” zei een der oudste Riflieden, op de breede kolf van zijn geweer leunend. „Hij duide u de beschimping van zijn heiligen niet ten kwade! Wij echter willen uw afschuwelijke woorden niet aanhoren en laten u aan uw eigen gedachten over!”

De woorden van den ouden man vonden algemeenen bijval. Men drong elkaar het vertrek uit en zelfs de lijfwacht van den Roghi sloot zich bij de anderen aan en allen verlieten de kamer.

De Roghi kon nu ongestoord over zijn eigen optreden nadenken, want vóórdat hij het zelf begreep was hij alleen.

Hij zag zeer goed in, dat hij een fout had begaan. Nog meer echter vreesde hij nu den invloed van Bu Ismaël. Hij was er van overtuigd, dat deze thans zou trachten hem tegen te werken, zich te wreken en misschien zelfs de Engelschen, zijn vrienden, te bevrijden.

Hij besloot zich er zelf van te gaan overtuigen, of de Engelschen en Spanjaarden goed opgesloten waren en dat de brutale Yankee, die zijn hoon voor ernst durfde opnemen, nog stevig gebonden in de schatkamer achter slot en grendel zat.

Hij nam uit een kast een harsfakkels, stak er nog eenige in zijn gordel, stak een er van aan de olielamp aan en verdween haastig uit de kamer.

NEGENDE HOOFDSTUK.

Lord Lister in de Schatkamer van den Roghi.

Op bevel van den Roghi waren de Spanjaarden, evenals de Engelschen, stevig gebonden, in de onderaardsche kerkers geworpen, nadat men hun al hun eigendommen had afgenomen.

Men had hen over het plein naar een ander, ruw opgetrokken gebouw gevoerd, een soort van barak. In het midden van het gebouw, waarin de geweren der Kabylen en allerlei krijgsvorwerpen, gedeeltelijk nog ingepakt, werden bewaard, gaapte in den vloer een zwarte opening, hierboven bevond zich een stevige eikenhouten dwarsbalk, waarvan een touw afhing.

Een Kabyle, voorzien van een fakkel, liet

zich langs het touw naar beneden glijden en weldra verscheen in de opening een soort korf, waarin telkens twee of drie Europeanen werden gelegd, die daarop in de diepte verdwenen.

Eindelijk waren alle Europeanen, geboeid als zij waren, in den diepen rotskelder gebracht en de Kabyle, die hen vermoedelijk beneden naast elkaar had neergelegd, kwam weer te voorschijn.

Lord Lister alleen was door drie zwarte bedienden van den Roghi opgenomen en naar een meer verwijderd vertrek gedragen, waar zich het begin van een trap bevond.

Men had hem aan een touw onder de armen

neergelaten, waarop de drie Mooren ook neergedaald waren. In den kelder namen zij hem weer op hun schouders en droegen hem naar een in den rotswand uitgehouwen kelder.

Een der Mooren, die hier goed den weg scheen te kennen, drukte op een knopje in de rots en nu hoorde Lord Lister het rinkelen van kettingen en het piepen van verroeste scharnieren.

Zijn hart sprong op van vreugde. Als hij zich niet al te zeer vergiste, bevond zich hier in dezen onderaardschen kerker een geheime ingang en dat was juist een kolfje naar zijn hand. In zijn avontuurlijk leven had hij reeds zoo vaak te doen gehad met allerlei geheime veeren en draaiende deuren, die hij steeds had weten te ontdekken, dat hij er niet aan twijfelde, of hij zou ook hier wel een uitweg weten te vinden. Weliswaar was hij aan handen en voeten gebonden, maar hij hoopte op zijn goed gesternte, dat hem thans ook wel niet in den steek zou laten.

Bij het licht der fakkels ontdekte hij, dat hij zich in een hooggewelfde zaal bevond, waarin hij op een tafel zag een groot aantal splinternieuwe Winchester-repeteerbuksen met bijbehorende munitie, talrijke pistolen en moderne revolvers met ontelbare patronengordels, patronendozen en allerlei sabels, bajonetten, hartsvangers, dolken en bijlen, ja zelfs zweepen.

Wat echter nog meer zijn aandacht trok, waren de honderden met goud gevulde zakken.

Lord Lister zag onmiddellijk, dat het gemunt, fonkelnieuw goud moest zijn, dat in de open zakken blonk en schitterde.

De bleekere glans van het zilvergeld vertoonde zich meer op den achtergrond en in de vakken langs den wand bevonden zich staven van goud of zilver, misschien ook gouderts en geroofde kostbaarheden.

Op bevel van den Roghi, die Lord Lister door den aanblik van het goud wilde hoonen, zette men den gevangene op een klein vat aan den rotsmuur, zoodat hij met zijn rug tegen de rots leunde en nu den geheelen rijkdom van den Roghi voor zich kon zien, daar men eenige fakkels in de rotskloven had bevestigd.

Lord Lister voelde op dit oogenblik niets van de ruwe behandeling, welke hij onderging. Zijn oog rustte onafgebroken op al het goud, dat vóór hem lag.

Slechts één enkele gedachte beheerschte zijn brein in dit verblijf uit de „Duizend en één Nacht“, de vurige wensch, om zijn woord tegenover den Roghi gestand te doen, iets dat hem zelf moreel en materieel ten goede zou komen.

Eerst toen de rotsdeur opnieuw piepte en kraakte, kwam hij tot het ontzettende bewustzijn van zijn toestand, begreep hij, dat hij hier diep onder de aarde was, totaal verstoken van menschelijke hulp.

Op dit oogenblik voelde hij ook de touwen, die diep in zijn vleesch drongen, de lichamelijke pijn en de noodzakelijkheid, om zich zelf te bevrijden.

Maar zijn banden waren niet los te krijgen; de Rifkabylen hadden de touwen op zulk een ongelooflijk kunstige wijze vastgemaakt, dat hij ondanks al zijn pogingen geen enkele knoop los kon maken om er een hand doorheen te werken.

Toch bleef hij rustig en koelbloedig.

Plotseling hoorde hij opnieuw het knarsen der verroeste deurscharnieren.

Verrast keek hij op doch op hetzelfde oogenblik verhelderde een straal van vreugde zijn gelaat: hij had de gesluierde vrouw herkend.

Snel trad zij nader en een mes blonk in haar hand.

„Hierheen hebben de onmenschen u dus gesleept!“ fluisterde zij met een welluidende, medelijdende stem. „Maar waar is de knaap? Waar zijn uw vrienden?“ vroeg zij angstig.

„Zij smachten in andere gewelven, edele redster“, antwoordde Lord Lister. „Wij zullen hen weten te vinden en bevrijden, als gij maar eerst zoo goed wilt zijn, mijn boeien door te snijden!“

„Onmiddellijk, edele landgenoot!“ zei de vrouw en reeds sneed zij met het scherpe mes het eene touw na het andere door.

Lord Lister was weer vrij! . . .

Hij rekte zijn ledematen eenige malen uit om den gestoorden bloedsomloop te herstellen en bedankte de onbekende met warme woorden.

Plotseling legde zij haar hand, het mooiste en blankste vrouwenhandje, dat men zich kan denken, op zijn arm en fluisterde:

„Hooft gij niets? Dat zijn schreden! Om 's Hemels wil! Ik heb de deur opengelaten! Als dat Bu Hamara eens zelf was!“

Snel liep zij naar de rotsdeur en met behulp van Raffles en inspanning van al hun krachten gelukte het hun, de deur dicht te drukken en door de veeren van het slot tegen te houden, elk geluid bij het sluiten der deur te vermijden.

Eenige oogenblikken luisterden zij met ingehouden adem. Inderdaad hoorden zij op eenigen afstand schreden naderen. Zij keken elkaar aan, alsof zij niet wisten wat te doen.

Maar dat duurde slechts één enkel oogenblik. Weldra had Raffles een besluit genomen. Hij snelde naar de tafel met de wapenen en koos daar eenige van de beste uit, die hij met de snelheid der gedachte begon te laden. Twee fraaie revolvers drukte hij in de blanke handen van de onbekende vrouw.

Maar deze schudde met een energieke beweging het hoofd.

„Nee, nee,“ fluisterde zij haastig. „Wij moeten niet met de wapenen in de hand gevonden worden. Het is goed, dat zij geladen

zijn, maar het zou kunnen zijn, dat er verscheidenen kwamen, tegen wie wij niets zouden kunnen uitrichten. Het is veel beter dat gij u houdt alsof gij nog geboeid waart. Wij kunnen zien wat wij kunnen doen.

„Misschien komt de Roghi zelf en alleen, omdat hij veronderstelt, dat gij toch gebonden en dus weerloos zijt.”

Raffles knikte ten teeken, dat hij het volkomen met deze verstandige vrouw eens was.

Handig nam zij een paar einden van het touw, waarmee de gevangene gebonden was geweest, en legde die zoo om het lichaam van den Lord, dat het zonder nauwkeurig onderzoek leek, alsof hij nog geheel vastgebonden was, terwijl inderdaad het touw hem niet belette, zich volkomen vrij te bewegen. Zij zelf verborg zich achter een grooten zak goud in een der hoeken.

TIENDE HOOFDSTUK.

De Marabout aan den arbeid. Worstelstrijd in de schatkamer.

Nadat de marabout zoo handig gebruik had gemaakt van het hem door Lord Lister geschonken groen Bengaalsch poeder, zoodat hij den aanslag van den Roghi tegen zijn vrijheid en zijn leven kon ontloopen, was hij de eigenlijke vertrekkende van den Roghi en het daaraan verbonden vrouwenhuis binnengeslopen.

Bu Hamara had zich door zijn ondoordachte houding tegenover een kluizenaar en door zijn bedreiging van dezen een gevaarlijken vijand geschapen, daar de Marabouts in het geheele land in verbinding staan met de overige geestelijken.

Bu Ismaël, die tot nu toe den Roghi gesteund had, was thans besloten hem te laten vallen en ook de overige geestelijkheid van hooger en lageren rang te bewegen, dit eveneens te doen.

Met dit besluit stelde hij allereerst de beide gezanten van den Sultan in kennis, die hierdoor bijna hun trotsche waardigheid vergaten en luide wilden juichen. Daar zij ten gevolge van hun openbaringen aan Lord Lister een slecht geweten hadden en nu de overbrengers van zulke goede berichten voor Muley Hafid waren, besloten zij dadelijk terug te keeren, zonder nog van den Roghi afscheid te nemen.

Zonder lang dralen was de Marabout naar buiten gesnel om zich over het plein naar de gevangenen te begeven, wier verblijf de Roghi hem in zijn woede had verraden. Allereerst stond hij er op het verblijf der Amerikanen uit te vorschen, alvorens het te laat was.

Op hetzelfde oogenblik, dat Bu Ismaël op onderzoek was uitgetogen, had de Roghi zijn tocht naar de onderaardsche schatkamer aangevaard.

Zooals wij hebben gezien waren zijn naderende voetstappen vernomen en terwijl hij zich langs het touw in het rotsgewelf liet zakken, had de onbekende vrouw zich verborgen, nadat Raffles door haar met het touw los was omwonden, om den indruk te wekken, dat hij nog gebonden was.

Aldus wachtten zij den tiran met kloppende

harten, elk op een andere plek in het gewelf af.

Nadat hij de deur geopend had, overtuigde één enkele blik hem er van, dat zijn manschappen zijn bevelen goed hadden opgevolgd en dat de trotsche Yankee nog steeds stijf en onbewegelijk gebonden, vlak bij zijn schatten en wapenen, hulpeloos in zijn macht was.

„Welnu, mijn vriend van de overzij van den Oceaan,” begon de Roghi te hoonen, „ik was zoo nieuwsgierig naar de door u aangekondigde daden, dat ik niet kon nalaten te zien, hoe het u ging. Ik ben verrukt, mijn vriend, dat moet ik zeggen! Lui en niets doende heb je nog geen hand uitgestoken; het wordt, dunkt me, meer dan tijd dat gij uw pocherijen waar maakt. De nacht is niet lang meer, mijn vriend, ge moest reeds uitgeslapen zijn. Kijk, hier zijn de schatten en daar wapens in overvloed. Steel nu toch de millioenen, zooals ge van plan waart!”

„Hooggeachte Roghi”, antwoordde Lord Lister spottend. „Wees wat minder eigenwijs en matig uw vriendelijke belangstelling in mijn doen en laten een weinig; ik geloof, dat mijn resultaat u zeer zal verrassen en zooals gij terecht opmerkt, zal ik eerst op het laatste oogenblik handelend optreden en uw bewondering opwekken. Ik ben het nog niet met mij zelve eens, hoe ik de twee millioen peseta's, die ik volgens mondelinge overeenkomst gaarne zou meenemen, het gemakkelijkst hier vandaan krijg. Zoodra ik in dit opzicht een besluit heb genomen, zal ik zoo vrij zijn u de millioenen te ontstelen; wacht alles dus geduldig af!”

De Roghi kon nauwelijks zijn woede verkroppen; hij werd bont en blauw in zijn geelaat en greep knarsetandend in zijn zwarten baard.

„Wat, vervloekte kerel? Ook nu nog hoont gij den Roghi?” riep hij uit. „Honderd dooden zal ik je laten sterven! Ik zal je de tong en de tanden laten uitrukken, de ledematen zullen je een voor een worden afgehakt, opdat je het pochen tegenover den door Allah uitverkoren

Sheriff, den wereldberoemden Roghi, den aanstaanden Sultan van Fez en Marrakesch, zult afleeren!"

Met bloeddorstige oogen keek hij naar de op tafel liggende wapens. Opeens begonnen zijn oogen te fonkelen, toen hij een bundel zweepen ontdekte en hij scheen van plan te zijn een er van te nemen, vermoedelijk met het doel om zijn woede te koelen op den schijnbaar hulpe-looze.

Blijkbaar kon hij de zweep er niet zoo gauw uittrekken, of wel het pak was te vast bijeengebonden, want er verliepen eenige seconden, gedurende welke hij Lord Lister den rug toegerde.

Dat was te veel voor Raffles. Hij was nog niet van plan geweest reeds nu op te treden, maar het vooruitzicht als een hond afgeranseld te worden, lachte hem niet toe. Daarbij kwam, dat er nimmer een gunstiger oogenblik kon komen. De deur was niet op slot en de Roghi stond met den rug naar hem toe. „Vooruit," dacht hij, „nu of nooit."

Met een bliksemsnelle beweging stond hij op, de touwen vielen van hem af, hij deed een sprong en met ijzeren vuist had hij den Roghi bij de keel gegrepen. De Marokkaan uitte een woesten schreeuw en de sterke, aan den strijd gewende man verweerde zich met alle kracht.

Hierop had Raffles gerekend. Hij wist, dat de Roghi geen schoothondje was, doch over groote kracht moest beschikken. Het zou hem weinig moeite hebben gekost zijn tegenstander verraderlijk van achteren te hebben aangevallen met een revolver of dolk, maar zijn edele natuur kwam hier tegen in opstand. Hij wilde hem ongewapend bestrijden, al liep hij ook de kans het onderspit te delven.

Een woeste worstelstrijd ving aan.

Had Raffles misschien de krachten van den Roghi onderschat, deze bezat lang de vlugheid niet van zijn tegenstander, die hem bovendien nog verrast had.

Hijgend hadden de mannen elkaar naar de keel gegrepen en rochelend kwam hun ademhaling over hun lippen.

De Roghi, verraderlijk van aard als hij was, trachtte een zijner handen vrij te maken, om daarmee den dolk te kunnen bereiken, die in zijn gordel stak. Dit echter bemerkte Raffles, die zijn tegenstander een beentje lichtte, waardoor hij struikelde, over de zakken met Spaansche goudstukken en ruggelings met Lord Lister op de andere zakken viel. Verscheidene hiervan kantelden en wierpen hun blinkenden inhoud onder luid gerinkel op den rotsachtigen bodem van den schatkamer. (Zie titelblad.)

Tevergeefs beproefde de Roghi zich weer op te richten en zich aan den vasten greep van zijn tegenstander te onttrekken; opnieuw greep hij naar de wapens in zijn gordel.

Maar dat was Raffles nu toch te erg. Met een krachtige beweging drukte hij het hoofd van den tiran naar achteren, bracht hem een Jiu Jitsu slag toe, die den zwaren man het bewustzijn deed verliezen en stond op. De touwen, waarmee Raffles gebonden was geweest deden nu weer dienst.

Een oogenblik later waren de rollen verwisseld. Lord Lister stond nu vrij en te midden van wapenen voor de gouden schatten en de woeste, kwaadaardige Roghi lag geboeid en bewusteloos in zijn eigen schatkamer neer.

De gesluisde Engelsche vrouw evenwel was voor Lord Lister neergeknield en kuste zijn hand, na haar sluier te hebben teruggeslagen.

„O dappere, edelmoedige man!" riep zij bijna snikkend uit, „gij zult nu immers ook de anderen redden en allereerst den knaap, niet waar? Het zou verschrikkelijk zijn, wanneer hij en de overige Europeanen in handen van de Kabylen zouden vallen!"

De Groote Onbekende keek verwonderd naar het liefallige gelaat, dat zich voor de eerste maal ongesluisd naar hem wendde; in haar groote, blauwe oogen blonk een traan en onder den sluier kwam een goudblonde lok te voorschijn.

„Sta op, Mylady, sta op!" riep Lord Lister en hielp haar opstaan. „Natuurlijk zal ik mijn vrienden redden, maar vertel mij eerst, hoe gij in handen van dezen onmensch zijt gekomen. Als ik mij niet bedriegt zijt gij een Engelsche en het wil mij voorkomen, dat ook gij hier in de kasbah een gevangene zijt." . . . .

„Ik ben de weduwe van den armen om het leven gebrachten ingenieur Lupton", antwoordde zij bedroefd. „Wij waren eerst een half jaar getrouwd — ik was zijn tweede vrouw, toen dit ongeluk als een bliksemstraal uit helderen hemel op mij neerviel.

„Mijn goede man, die verscheidene keeren zaken met den Roghi deed, waarbij ook de Roghi geen slechten indruk op mij maakte, vertrouwde hem ten volle! — Bu Hamara echter dacht alleen maar aan geld!

„Het was gelukkig, dat onze Jack, dien ik als mijn eigen kind liefheb, de gevangenis ontliep, ach, om toch nog in handen van den Roghi te vallen!

„Troost u, Mrs. Lupton!" zei Raffles, die nu alles begreep. „Binnen eenige oogenblikken zal hij vrij zijn. Dan zullen wij zien of ons de tocht naar de kust gelukt! Aan den arbeid! De tijd staat niet stil!"

ELFDE HOOFDSTUK.

De edelmoedigheid van Lord Lister.

Lord Lister begon met zich een gordel met patronen om het middel te hangen en verscheidene revolvers van het wapenrek bij zich te steken. Vervolgens ontnam hij den altijd nog bewusteloozen Roghi zijn drie fakkels, stak een ervan op de plaats van de bijna opgebrande in de rotsspleet en gaf een tweede aan Mrs. Lupton. De derde nam hijzelf.

Ook toen men hem geboeid wegdroeg, had Lister zijn oogen den kost gegeven en had er zich goede rekenschap van gegeven, waarheen men hem en zijn makkers had gebracht.

Zij hadden het bewuste geweld bereikt, toen plotseling een gestalte uit het onderaardsche hol te voorschijn kwam en zijn handen boven het hoofd ineensloeg.

Lord Lister had reeds een verdedigende houding aangenomen, toen hij den reeds lang vermisten Marabout Bu Ismaël herkende.

„Bij den baard van den profeet", riep deze uit, „wat een verrassing. Tevergeefs brak ik mij het hoofd, waar de Roghi u en uwe makkers verborgen had gehouden. En nu vind ik u hier, vrij, en ook u, ongelukkige vrouw? Is mijn vermoeden juist?"

„Ja, dappere Marabout", antwoordde Raffles op ernstigen toon, „uw vermoeden is juist, wat zou ik zijn zonder haar, die mij van mijn banden bevrijdde!"

„Dat treft goed, Sidi Shaw," hernam de Marabout, „want ik breng u een goede tijding. — Wat ge niet had durven hopen, is verwezenlijkt. De Roghi is verdwenen, niemand weet waarheen."

Lord Lister en de jonge vrouw keken elkander glimlachend aan; zij wisten het alleen, waar de geweldenaar zich bevond.

De Lord klopte den Marabout op de schouders.

„Ik weet niet alleen, waar de Roghi zich bevindt," zei hij, „maar ik weet ook, waar onze manschappen, waar de aan uw hoede toevertrouwde kleine Jack, en waar mijn vriend zich bevinden."

Den Roghi heb ik overweldigd, en in zijn schatkamer ligt hij evengoed gebonden, zooals nog kort geleden met mij het geval was! — Ik wil nu naar onze manschappen om hen te bevrijden! Hebben we veel tegenstand te duchten?"

„Niet de moeite waard!" antwoordde de Marabout. „Behalve de grijze bewaker zijn slechts ongeveer tien man voor brug- en bewakingsdienst hier gebleven."

„Alle anderen zijn naar Melilla getrokken,

daar zij dachten, dat de Roghi ze daarheen ongeduldig vooruitgesneld zou zijn."

„Uitstekend!" hernam Raffles. „Dat zullen we dan wel klaar spelen. Bu Ismaël, mag ik u verzoeken erop toe te zien, dat wij hier niet gestoord worden?"

De Marabout glimlachte en zei:

„Niets is gemakkelijker dan dat! Ik zal hun een der verhalen van Scheherazade vertellen. Bij den strijd wil ik liever niet tegenwoordig zijn. Vergiet geen bloed! Wanneer het mogelijk is, spaar hen dan!"

„Dat zal gebeuren," antwoordde Raffles, „en weet gij, hoe? Ik zal met mijn fluit een teeken geven; dan zendt gij den een na den ander op onderzoek uit, en als dat gebeurd is, blijft gij achter om voor de muilieren te zorgen. Die zullen we noodig hebben."

De Marabout boog het hoofd. Hij vouwde zijn handen ineen en voerde een zwaren strijd met zichzelf.

„Hoe moeilijk het mij ook valt," zei hij ten slotte, „verraad te plegen tegenover mijn landslieden, zie ik in, dat het niet anders gaat. Gij zijt in uw recht. Men heeft u schandelijk behandeld."

„Om der wille van de gerechtigheid zal ik u helpen!"

Raffles greep de handen van den Marabout, drukte deze en zei:

„Hartelijk dank, Bu Ismaël! Ik begrijp, dat het u moeilijk valt. Zonder u en deze moedige vrouw waren we reeds lang verloren en misschien had de Roghi mij reeds onder ontzettende martelingen om het leven gebracht!"

De Marabout groette en liep naar de trap om te helpen het plan van Lord Lister ten uitvoer te brengen.

Terwijl de jonge vrouw het touw vasthield, liet Raffles zich met zijn fakkel in de onderaardsche ruimte afglijden. —

Toen het rotsvertrek door Lord Lister's fakkel werd verlicht, en de hulpeloos in twee rijen op den grond liggende gevangenen in plaats van den verwachten Kabyle of beul den Engelschen Lord herkenden, slaakten allen een zucht van verlichting.

„Goddank!" riep Brand met geestdrift. „Nu is alles in orde. Ik had er een voorgevoel van!"

De Spaansche sergeant Ramiro echter werd doodsbleek, daar hij zich zijn valsheid welbewust was en wraak duchtte.

„O Senor Shaw!" riep hij uit. „Misericordia!"

Maar Raffles deed alsof hij dit niet hoorde. „Allen goeden morgen, heeren!" riep hij op-

gewekt. „Het stemt altijd prettig, als men ziet, dat men welkom is. We zullen zien wat er valt te doen!"

Met een mes sneed hij de banden van hen door, eerst van Brand en Jack, daarna van de Spanjaarden. Ramiro echter liet hij gebonden liggen, en wendde zich tot hem, om hem nog eens op zijn verraderlijk gedrag te wijzen.

De sergeant was doodsbang, dat Raffles thans wraak zou hebben genomen en was eigenlijk verbaasd, dat het niet gebeurde, maar in zijn hart stond hij verstomd over de edelmoedigheid van den man, dien hij aan een wissen dood had overgeleverd en bezwoer hem, dat hij hem eeuwig dankbaar zou blijven als hij zijn leven wilde sparen.

„Dat is juist wat ik noodig heb, daar we anders niet ongedeerd de kust zullen kunnen bereiken", was Lord Lister's antwoord.

Hij liet hem toen bij het flikkerend fakkellicht een eed van trouw afleggen, en binnen weinige minuten was ook hij van alle boeien bevrijd.

„Volg mij, Jack!" zei Raffles tot den knaap. „Kun je nu je ledematen weer bewegen, arme jongen?"

„Dat denk ik wel, mylord," zei deze vrolijk. „Het zal wel gaan."

Lord Lister trok nu aan het touw en de eenvoudige lift kwam naar beneden.

„Stap in, mijn jongen," zei hij. „Ik zal het ook doen. — Daarna komen Mr. Brand, Ramiro en de anderen."

Toen zij beiden in de langwerpige mand stonden trok Raffles met eenige inspanning

aan het andere touw het eenvoudige hijschotstel naar boven en spoedig was de uitgang bereikt.

De knaap bleef boven even staan, toen hij de vrouwengestalte onder de fakkel ontdekte, doch een oogenblik later vloog hij zijn wedergevonden moeder in de armen, die hem aan haar liefdevol hart drukte.

Toen ook de anderen boven waren gekomen, werden allen door Raffles op een rij geschaard, waarna hij zich met Brand en Ramiro naar de voorste mannenzaal begaf, waar zij allerlei uitrustingen en kleeren en al datgene vonden, wat tot de kleedij der Rifbewoners behoorde.

Raffles, die nog in het bezit was van eenige flacons met kleurwater, waarmee hij allerlei veranderingen op de menschelijke huid kon aanbrengen, opende een zijner koffers en haalde ze er uit. Op een wenk van hem trokken Brand en Ramiro hun jas uit en sloegen de broek tot aan de knie, de hemdsmouwen tot over de ellebogen terug.

Armen en beenen werden bruin gekleurd en ook het gelaat kreeg een Marokkaanschen tint. Zij kozen eenige der mooiste Marokkaansche laarzen uit en hadden zich weldra omgetooverd in geboren Marokkanen.

Ook de anderen kregen nu een beurt en weldra stonden allen gereed, om als Marokkanen den terugtocht naar de kust te aanvaarden.

Maar nog konden zij niet vertrekken. Raffles had nog eerst iets anders te volbrengen.

TWAALFDE HOOFDSTUK.

De afrekening met den Roghi in de schatkamer.

De Roghi was ondertusschen uit zijn verdooving ontwaakt en schuimbekte als een wild dier, toen hij zich in zijn schatkamer geboeid vond.

Hij moest zich even bezinnen alvorens hij ontdekte, dat zijn gevangene verdwenen was.

Plotseling hoorde hij schreden naderen. Kwam daar zijn vijand terug om voor goed met hem af te rekenen?

Hij hield de oogen op de rotspoort gevestigd en zijn hart sprong op van vreugde, toen hij drie voorname Marokkanen zag binnentreden. Die zouden hem ongetwijfeld komen bevrijden.

Maar zijn hoop veranderde in wanhoop, toen hij, in weerwil van de veranderde huidskleur, in den voorste den Engelschen Lord herkende.

„Wij zijn het, Roghi!" glimlachte Lord Lister. „Gij ziet, mijn vriend, de rollen zijn verwisseld."

„Ellendeling!" riep Bu Hamara kwaadardig, „het is je gelukt. Maak er een eind aan, opdat ik deze schande niet overleef."

„Aanstonds, mijn vriend!" antwoordde Raffles. „Ik moet eerst mijn vrienden nog wat zeggen!"

Lord Lister deelde nu aan Brand en Ramiro zijn plan mede over het vervoer der twee miljoen peseta's, die hij besloten had mee te nemen, doch waaraan nogal moeilijkheden waren verbonden wegens de zwaarte van het goud.

Terwijl men de zakken onderzocht, ontdekte Brand opeens in een hiervan een kistje met diamanten van verschillende grootte, dat hij zijn vriend met een veelzeggend gebaar overhandigde.

„Niet kwaad!" zei deze. „Dat helpt ons uit de verlegenheid."

Laten de mannen aantreden en reik hen ieder de noodige wapens en munitie uit."

Terwijl dit geschiedde wendde Lord Lister zich tot den Roghi en zei:

„Gij herinnert u onze overeenkomst. Ik ben vrij en heb u van datgene beroofd, wat ik te voren gezegd heb. Gij waart zoo vrijgevig, al-

les toe te laten. Ik beperk mij tot het millioen, dat gij het syndicaat voor spoorwegaanleg hebt ontstolen, en dat ik ter zuivering van de nagedachtenis van Mr. Lupton aan de maatschappij teruggeef; tot een tweede millioen voor mijne begeleiders als schadevergoeding voor doorgestane angst en lijden, en dit kistje met edelsteenen voor mijzelf!"

„Doe wat je wil", bromde de Roghi verachtelijk „en maak er een einde aan."

„Neen!" antwoordde Raffles. „Ik houd mij aan de afspraak en gij zult uw gegeven woord gestand doen. Wanneer gij mijn verdere voorwaarden aanneemt, zal ik u zelfs uit uwe boeien bevrijden!"

De Roghi wist niet wat hij hoorde, daar hij verwacht had, dat de Amerikaan zich op hem zou wreken.

„Gij wilt u dus niet wreken en mij niet martelen en doden?" vroeg hij.

„Dat is bij ons geen gebruik," antwoordde Raffles, „wij hebben andere middelen tot onze beschikking, om datgene wat wij willen, door te voeren. Wat wij beloven, daar houden wij ons aan. Al het andere blijft uw eigendom. Bovendien zal ik uwe boeien losmaken, en u een gewichtige mededeeling doen, wanneer gij naar waarheid verklaart, dat Lupton bij de verdediging van den spoorweg en de hem toevertrouwde gelden, is omgekomen, en wanneer gij Mrs. Lupton ongehinderd laat vertrekken!"

„Wilt gij haar als meesteres in uwen harem opnemen, Amerikaan?" vroeg Bu Hamara bevend.

„Wij hebben geen harem in ons land," zei Raffles glimlachend. „Mrs. Jane Lupton kan nooit mijn vrouw worden, Bu Hamara! Zij zal zich in haar vaderland wijden aan de opvoeding van den zoon van Mr. Lupton."

„Welaan, ik ben bereid, de verklaring voor Sidi Lupton af te geven," zei de Roghi.

Raffles bedacht zich even en schreef. Hij las de korte verklaring voor en de Roghi wilde haar onderteekenen.

„Halt!" riep Raffles uit. „Ons recht vordert hierbij twee getuigen!"

Hij keek om en zag eerst nu, wat de Roghi reeds lang gezien had, namelijk dat zij beiden alleen waren.

Doch daar kwam Charles Brand terug en meldde:

„Alles is in orde, Edward! De Kabylen zijn ontwapend."

Even daarna kwam ook Ramiro om met zijn manschappen de zakken goud weg te halen.

Lord Lister las nu opnieuw de verklaring voor; de Roghi onderteekende in Arabisch schrift, en Charles Brand en Ramiro zetten hun namen als getuigen daaronder.

Op dit oogenblik kwam de Marabout aan met een bestoven en vermoeiden Marokkaan, die diep boog voor den Roghi en hem mededeelde, dat drie Mahallas van den Sultan tegen zijn zuidelijke legermacht bij Fez in aantocht waren.

Tegelijkertijd berichtte Bu Ismaël aan Lord Lister, dat alles gereed was voor den afmarsch en dat de muidieren beladen waren.

Zoo namen de vroegere vijanden in de beste verhouding afscheid.

De wakkere Marabout nam de leiding der kleine karavaan op zich, die overal voor een Marokkaansche gehouden werd.

Evenals op de heenreis, werd de kortste weg genomen.

In Alhucema, een der westelijke Spaansche havenplaatsen, bereikten zij weer de kust en ontmoetten een uur later James Henderson. Het toeval wilde, dat hij juist voor dit gedeelte van de kust met de „Zeemeeuw" kruiste, zoodat de seinen van zijn meester reeds spoedig had opgemerkt.

Hier leverde Lord Lister het millioen van het spoorwegsindicaat tegen kwitantie af, waardoor aan de jonge vrouw, die daardoor volkomen in haar eer hersteld was, een flink pensioen van de maatschappij werd toegezegd.

Spoedig scheepten zij zich nu in op de „Zeemeeuw," die nu koers zette naar de reede van Gibraltar.

Hier nam Raffles afscheid, hoe zwaar het hem ook viel, van de twee geredden.

Toen de schoone jonge vrouw in Cambridge, waar ze zich vestigde voor de opvoeding van Jack, haar nieuwen koffer opende, welken Lord Lister voor haar in Gibraltar had gekocht in plaats van den hare, die bij de Kabylen met haar geheele garderobe verloren was gegaan, en welke de Lord van al het noodige had laten voorzien, vond zij daarin vol ontroering vijf zakken Spaansche goudstukken.

Raffles had deze zonder haar medeweten daarin gesmokkeld, om haar en den kleinen Jack voor zorgen te bewaren.

Lord Lister en Charles Brand intusschen kruisten met de „Zeemeeuw" langs de Spaansche kusten, om de schade van hun onderbroken vacantiereis in te halen.

De volgende aflevering (Nr. 564) zal bevatten:

EENE HUWELIJKSREIS.

20 Cigaretten

10 Cigaretten

DUBEC No. 4 zonder Mondstuk

IN VERPAKKING VAN 20
 EN OOK VAN 10 STUKS

De Dubec Cigaretten No. 4 zijn gemaakt
 van kostbare echt **TURKSCHE TABAK**
GEEN ANDER MERK TELT ZOOVEEL TROUWE ROOKERS

Voor 2½ cent Onovertrefbaar

N. V. Cigarettenfabriek J. VAN KERCKHOF

GEVESTIGD 1885